

Sklopcenaklopco

skozi

30
let

S klopce na klopco ... skozi 30 let

Uredila: Patricija Palčnik in Vid Palčnik

Fotografije: Slavko Bobek, Damjan Čretnik, Manca Čujež, Nina Gradič

Planko, Saša Jagodič, Renata in Edi Mastrnak, Vid Palčnik,

Matej Planko, Ivan Škrlec, Silvo Užmah in Nuša Verdev

Izдало: Planinsko društvo Slivnica pri Celju

Oblikovanje: Andreja Aljančič Povirk, s. p.

Tisk: Schwarz print, d. o. o.

Naklada: 200 kosov

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

913(497.4)Slivnica pri Celju)(036)

796.52(497.4)Slivnica pri Celju)(036)

908(497.4)Sličnica pri Celju)

S klopce na klopco --- : skozi 30 let / [uredila Patricija Palčnik in Vid Palčnik ; fotografije Slavko Bobek ... et al.]. - Sličnica pri Celju : Planinsko društvo, 2017

ISBN 978-961-285-997-8

1. Palčnik, Patricija

292792832

PLANINSTVO KOT NAČIN ŽIVLJENJA

Na Planinski zvezi Slovenije smo izjemno ponosni na našo bogato zgodovino, ki je tudi eden izmed temeljev našega današnjega delovanja. Zavedamo se, da so za to zaslužni številni posamezniki in društva, ki so s svojo znanostjo, prostovoljnim delom in seveda kančkom nam tako znane planinske trme tlakovali pot planinski organizaciji vse do današnjih dni, ko smo ena izmed največjih, vsebinsko najbogatejših in najstarejših nevladnih organizacij v Sloveniji.

Planinstvo ni samo ena izmed najbolj priljubljenih in najbolj razširjenih prostočasnih rekreativnih dejavnosti Slovencev, ampak je zaradi celoletne aktivnosti, primernosti za vsa življenjska obdobja in zaradi velikega prepletanja vsebin planinstva z vsakdanjim življenjem lahko tudi način življenja. Skozi čas so se izoblikovala etična merila planinstva, ki smo jih zapisali v Častnem kodeksu slovenskih planincev, ki je naš moralno-etični vodnik pri ravnjanju in obnašanju tako v gorskem svetu kot v dolini.

Planinstvo zajema širok spekter dejavnosti, ki se izvajajo tako na lokalni ravni v okviru planinskih društev, na regionalni ravni v okviru meddruštvenih odborov in na državni ravni pod okriljem Planinske zveze Slovenije. Dejavnost Planinskega društva Slivnica pri Celju in še posebno dejavnost članov vašega društva spremjam že kar nekaj let. Z veseljem lahko podam ugotovitev, da ste aktivni na vseh ravneh delovanja planinske organizacije in na različnih vsebinskih področjih.

V lokalnem okolju ste prepoznavni po izvajanju številnih in vsebinsko različnih prostočasnih dejavnosti za ljubitelje narave vseh starostnih skupin, po vzdrževanju

planinskih poti na območju vašega društva in po tem, da pogosto sodelujete na številnih dogodkih v vašem kraju. V širši planinski javnosti ste prepoznavni predvsem po zanimivi obhodnici S klopce na klopco in po letošnjem medijsko zelo odmevnem pohodu iz Gorice pri Slivnici do Aljaževega stolpa na Triglavu.

Na meddruštveni ravni aktivno sodelujete na področju izvajanja planinskih taborov, pri organiziranju planinskih orientacijskih tekmovanj ter pri različnih aktivnostih za otroke in mladino. Na državni ravni pa člani vašega društva zelo aktivno in prepoznavno delujejo v okviru izvajanja programa dela Mladinske komisije PZS, še posebno pri izvajaju neformalnega izobraževanja za mlade mlinški voditelj. Še posebej pa bi želel izpostaviti vzorno organizacijo dveh osrednjih tekmovanj za mlade planince, in sicer osnovnošolskega državnega tekmovanja Mladina in gore 2011 ter Slovenskega planinskega orientacijskega tekmovanja 2016.

Vsekakor pa moram poudariti, da dva izmed vaših članov v zadnjih nekaj letih še posebej aktivno soustvarjata razvoj planinske organizacije in pomembno prispevata k temu, da je planinska organizacija vedno prepoznavnejša tako v Sloveniji kot tudi v tujini. To sta Matej Planko, generalni sekretar PZS, in Manca Čujež, predstavnica PZS za odnose z javnostmi. Glede na naše funkcije je razumljivo, da pogosto in veliko sodelujemo, zato sem še posebej vesel, da oba izhajata iz tako vsestransko aktivnega društva, kar se posledično odraža tudi v visoki kakovosti opravljenega dela.

Vse navedene aktivnosti številnih aktivnih članov PD Slivnica pri Celju, teh pa ni malo, samo še podkrepijo dejstvo, da je mnogo vašim članom planinstvo tudi način življenja. Ob 30. obletnici delovanja vam v imenu vodstva Planinske zveze Slovenije in v svojem imenu iskreno čestitam za vso opravljeno delo ter hkrati želim še obilico prijetnih doživetij in veliko uspehov na različnih poteh, po katerih se boste odpravili v prihodnje.

Bojan Rotovnik, predsednik PZS

SAMOTNI KORAK SAMOISKANJA V MOGOČNI TIŠINI

30 let delovanja Planinskega društva Slivnica pri Celju je v mnogih pogledih obogatilo življenje in prosti čas v domači krajevni skupnosti in v celotni Občini Šentjur. V tem času je namreč močno preraslo svoje osnovno poslanstvo - združevati ljubiteljice in ljubitelje gora ter organizirati njihove skupne podvige.

Gore v človeku že od nekdaj vzbujajo močne občutke, od strahospoštovanja do iskrenega občudovanja ter neu stavljive privlačnosti. Zato tudi združujejo ljudi podobnih vrednot, ki izvirajo iz ljubezni do gora, zavedanja o ponenu primerenega obnašanja v gorskem okolju ter ohranjanju in varovanju naravnega ravnovesja. Planinke in planince, kadar se namesto samotnega koraka samoiskanja v mogočni tišini na pot podajo skupaj, pa družita tudi strast do izziva, ki ga ponuja gora, in veselje ob doseganju skupnega cilja. Vso to srčnost in povezanost so nam letos pokazali neustrašni slivniški pohodniki in pohodnici, ki so sklenili kronati 30-letnico delovanja z 200-kilometrskim pohodom od Gorice pri Slivnici do našega očaka Triglava. Prav tako vsi njihovi somišljeniki ter sokrajani, ki so se jim bodisi pridružili na poti, bodisi skrbeli za praktični del odprave. Uspeh ni izostal in upravičeno ponosni smo na vas v vsej Občini Šentjur.

Seveda je ta podvig le eden od kamenčkov v mozaiku delovanja društva, za katerega je pred leti prejelo tudi pisno priznanje Občine Šentjur. Društvo skozi vsa leta ponuja pester nabor pohodov in izletov, v katerih so planinci prehodili praktično vse kotičke naše domovine in pogledali tudi čez planke. Ogromno dela pa je vloženega v delo z mladimi v okviru mladinskega odseka, za katerega skrbijo izkušeni voditelji na številnih izletih, taborih in druženjih. V informacijski dobi, ko vladajo tehnične in komunikacijske naprave ter terjajo polno otroško pozornost, je

izkušnja gora in neposrednega stika z naravo v družbi vrstnikov zanje neprecenljiva. Prav tako soočenje z vrednotami planinstva, ki jih uči ceniti prijateljstvo, složnost, pomoč in lepote naših krajev. Za prihodnje generacije planincev se nam torej ni batil!

Čeprav slivniške planince sonce in gorski zrak pogosto kličejo v višave in skalnat objem, čisto mimo pregovora, da je doma najlepše, tudi ne morejo. V domačem kraju so tako poiskali bolj ali manj skrite idilične kotičke in na pot med naravnimi lepotami in kulturno zapuščino skozi projekt S klopce na klopco povabili še sokrajane, soobčane in vse ostale ljubitelje pohodništva. Klopce ob začrtani trasi nas opominjajo, da smo del svojega okolja in zarj odgovorni, hkrati pa nam je v vseh letnih časih vir sprostitve in novih doživetij.

Planinkam in planincem Planinskega društva Slivnica pri Celju iskreno čestitam ob 30-letnici, ter jim želim nadaljnje uspešno delovanje. Predvsem pa naj bo njihov korak zmeraj varen na vseh poteh.

*mag. Marko Diaci,
župan Občine Šentjur*

POVSOD JE LEPO, V GORICIJE NAJLEPŠE

V Gorico pri Slivnici smo se z družino preselili pred šest-najstimi leti. Začeli smo odkrivati okolico svojega novega doma, vse čudovite hribčke, vzpetine in cerkvice v okolici. Vse je bilo umeščeno v čudovito neokrnjeno naravo. Med hribi in vzpetinami so bile razpeljane čudovite poti, na katerih smo srečevali veliko prijaznih ljudi. Od njih smo izvedeli vedno kaj novega o kraju, vaseh in ljudeh, ki tam živijo. Med vse te naravne lepote je ulito še lepo Slivniško jezero, ki s svojim tihožitjem in umirjenostjo navdaja ter navduhuje vse, ki mu znajo prisluhniti.

Ni dvoma, danes lahko rečemo, da smo doma v najlepšem kraju na svetu.

Ni čudno, da se je ob vseh teh reliefnih in naravnih dano-stih ter pohodni aktivnosti krajanov pred tridesetimi leti porodila ideja o ustanovitvi planinskega društva. Vsakdo, ki rad hodi v hribe, se vedno želi povzeti kam drugam, kam više, tja, kjer še ni bil. Ko zmanjka domačih hribčkov in vzpetin, je čas, da se odpravi v širšo okolico. Da je tako pot varna, strokovno vodená in brezskrbna, lahko poskrbi prav planinsko društvo s svojim strokovnim kadrom.

Danes lahko ugotovimo, da je bila ideja o ustanovitvi planinskega društva prava, saj obeležujemo trideset let nje-govega uspešnega delovanja.

Poudarjam, uspešnega delovanja, ker društvo ne samo da živi trideset let, ampak vso to obdobje zelo aktivno in strokovno deluje. Kot predsednik Krajevne skupnosti Gorica pri Slivnici lahko trdim, da je Planinsko društvo Slivnica pri Celju eno najaktivnejših društev v naši skupnosti. Težko je meriti aktivnost posameznega društva, ker za to ni pravega inštrumenta in tudi dejavnosti društev so zelo specifične. Zagotovo pa lahko rečem, da planinsko društvo pripravi veliko različnih prireditev in aktivnosti za svoje člane ter seveda za vse ostale krajanе

vseh generacij. Tematika prireditev ima večinoma planinski noto, dejavnost društva pa je tudi športna, kulturna in zabavna.

Posebno pozornost dajejo izobraževanju svojih strokovnih kadrov, predvsem pa vzgoji mladih planincev. Ta se začne že v vrtcu, nadaljuje v osnovni šoli v okviru planinskega krožka. Pripravljaljo izlete prilagojene mladim planincem, vsako leto jim pripravijo tudi planinski tabor.

Pohod drugega maja je že tradicionalna stalnica promajskih praznikov, jesenski planinski večeri pa popestrijo turobno vremensko vzdušje. Poleg rednih mesečnih izletov radi sodelujejo tudi z ostalimi društvami in Krajevno skupnostjo ter pomagajo pri njihovi dejavnosti.

Z ureditvijo in umestitvijo planinske poti S klopco na klopcu se je tudi naša krajevna skupnost umestila na zemljevid planinskih poti. Projekt veliko prispeva k turistični in pohodniški prepoznavnosti kraja ter širi turistični ponudbo.

Če na kratko povzamem, lahko rečem, da je Planinsko društvo Slivnica pri Celju društvo s tridesetletno tradicijo pestrega pohodniškega, športnega in kulturno-zabavnega udejstvovanja za vse generacije.

Zahvaljujem se vsem članom, posebej pa vodstvu, zdajšnjemu in prejšnjim, za vaše uspešno delo, saj brez vaše dejavnosti tudi Krajevna skupnost Gorica pri Slivnici ne bi bila tako lepa, kot je.

Ob jubileju društву in članom iskreno čestitam ter želim uspešno delo naprej, predvsem veliko novih in svežih idej, da bo dejavnost društva zanimiva za člane društva in krajanе KS Gorica pri Slivnici, privabljalna pa bo obiskovalce tudi od drugog.

Janez Palčnik,
predsednik KS Gorica pri Slivnici

NA KLOPCI S PREDSEDNIKOM PD SLIVNICA PRI CELJU SILVOM UŽMAHOM

V Planinsko društvo Slivnica pri Celju sem se včlanil ob njegovi 10-letnici. Kaj me je prineslo v planinske vrste, sem opisal v zborniku ob 20-letnici in če kaj obžalujem, obžalujem to, da tega nisem storil že prej.

Ob včlanitvi sem se najprej udeleževal društvenih izletov in počasi pridobil tisto osnovno planinsko znanje, ki je nujno potrebno za vsakega obiskovalca gora. Leta 2000 sem se na povabilo takratnega vodstva tabora v Završnici udeležil Tabora mladih planincev, kar je bil vzrok, da so postali moji izleti v hribe še pogostejši. Na lažje ture sem se odpravljal že sam ali pa v spremstvu svoje družine. Taborov se udeležujem še zdaj, zadnjih nekaj let pa že sodelujem pri samem postavljanju tabora in pripravljanju tabornega prostora.

Kmalu po prvem taboru so me člani povabili tudi v upravni odbor planinskega društva, v katerem se od leta 2002 ukvarjam s članstvom oz. pobiranjem članarine. V tem času sem začel bolj podrobno spoznavati delovanje PZS in njenih odborov kot tudi delovanje samega društva. Precej časa so me v UO nagovarjali, naj se udeležim vodniškega tečaja, naposled sem to tudi storil in se v naslednjih letih še izpopolnjeval v B in D kategoriji.

O vodenju društva nisem nikoli razmišljal. Nekaj mesecev pred volitvami, na ogledni turi po Krimu, me je naša vodnica vprašala, ali morda kaj razmišljam o tem, da bi prevzel vodenje društva. Takrat sem ji dejal, da to meni ne leži, da to ni zame in da je vprašanje, kako bi bilo, če bi bilo. Kasneje pa se je zgodilo ravno to - prevzel sem vodenje društva.

Na pregovarjanje svojega predhodnika sem se po dolgem in tehtnem premisleku odločil, da prevzamem to vlogo, če pa le nebi šlo, bi v naslednjem letu to funkcijo

predal nekomu drugemu. Beseda predsednik se sliši izjemno lepo, vendar se za tem skriva odgovornost, precej prostovoljnega dela, sestankovanja, dogovarjanja, administracije in še in še.

Še večja odgovornost je prevzeti vodenje društva, ki je do slej odlično delovalo ter je daleč naokoli znano po svojem uspešnem delu in dosežkih. Velikokrat se vprašam, kje je danes to društvo, kako je z njim, vendar odgovora ne najdem. Sam sebe namreč ne morem ocenjevati, to lahko storijo tisti, ki zadeve dobro poznajo, to so člani in UO društva. Povem lahko, da se trudim po svojih najboljših močeh. V času mojega mandata smo uradno odprli pot S klopce na klopco, ki so delo mojega predhodnika. Na izobraževanja smo poslali kar nekaj kadra, nabavljali smo opremo za varnejše gibanje članov po gorah, prav tako tudi opremo za pisarniške potrebe itd.

V tem času sem še bolj podrobno spoznal delovanje PZS, njenih odborov in komisij, občinske ustanove in ostala planinska društva, s katerimi sodelujemo. Krog prijateljev se je močno povečal, predvsem tistih - planinskih. Da o kopici planinskih izkušenj ne govorim.

Z zakonom o delovanju društev se je marsikaj spremenoilo tudi v tej smeri. Uvedli smo davčno blagajno, s katero izdajamo račune udeležencem izletov, s čimer se ogremo tržnim inšpekcijam. Druga dobra plat te blagajne je, da se pri plačilu članarine in izdaji računa vsi podatki vnesejo v Navezo, s čimer se olajša delo administratorju. Hkrati pa v Navezo vnašamo prostovoljne ure, ki jih opravijo naši člani.

In kaj naj rečem društvu v prihodnje? Za mladino, ki jo imamo in s katero se ukvarjamо že od ustanovitve, se ni batiti, da ne bi nadaljevala poslanstva našega društva. So delovni, prevzemajo že določene naloge in jih tudi uspešno izvedejo. Verjamem, da so ti mladi, ki prihajajo, velik potencial, se dobro učijo in stopajo po naši poti.

In čisto za konec, Planinskemu društvu Slivnica pri Celju želim srečno v naslednjih tridesetih letih ter varnih in uspešnih korakov še naprej!

*Silvo Užmah,
predsednik PD Slivnica pri Celju*

VSAKA POT SE ZAČNE S PRVIM KORAKOM

Tri desetletja je že od takrat, ko je PD Slivnica pri Celju naredilo svoj prvi korak. Po treh desetletjih je zadovoljstvo toliko večje, ko ugotoviš, da nam je takrat uspelo nekaj, kar so nekateri imeli za nemogoče.

Kako se je vse skupaj sploh začelo? Že kot otrok sem veliko časa preživel v naravi. Ko sem odraščal, pa so me začeli zanimati hribi. Vsako jutro sem skozi okno zagle-dal mogočne Julije in Karavanke. Skupaj s starši smo ob vikendih hodili na izlete. Seveda so bili to manjši hribi v okolini Radovljice. Želja po odkrivanju nečesa novega me je peljala vedno višje v gore. Mirna in lepa narava, čudoviti razgledi z vrha, prijetna družba. Vse to in še veliko več postane del življenja, v katerem uživaš.

Ko me je življenjska pot pripeljala iz Gorenjske na Štajersko, se je marsikaj spremenilo. Lepi kraji, dobri ljudje, vendar pa je nekaj manjkalo – hribi, tisti lep pogled skozi okno. Še vedno sem hodil v hribe. Počasi sem spoznaval vedno več sokrajanov, ki so tudi zahajali v gore, in kmalu smo začeli razmišljati o ustanovitvi planinskega društva. Želeli smo, da bolj na organiziran način približamo to dejavnost čim večjemu krogu ljudi. Začele so se priprave za ustanovitev društva. Imeli smo že kar precej izkušenj in znanja o planinstvu, o sami organizaciji društva pa bolj malo. S pomočjo kolegov sosednjih društev in Planinsko zvezo Slovenije smo pričeli pridobivati gradivo, ki je za ustanovitev potrebno. Vse, kar smo dobili, je bilo treba prilagoditi našim željam, našim potrebam in tudi našim možnostim. To je bilo kar veliko dela, ki smo ga z veseljem opravili. Manjkali so še predlogi imen ljudi, ki bodo vodili društvo, program dela itd. Tudi to smo uspešno naredili. Vsak je prispeval nekaj in kmalu je bilo vse pripravljeno za ustanovni občni zbor.

Prišel je tisti 29. november 1987, za nekatere velik praznik, za nekatere nič posebnega, za nas pa nekaj izjemnega – ustanovni občni zbor PD Slivnica pri Celju. Ni nas bilo veliko na tem zboru, ampak to je bil šele začetek. Še danes se spomnim, s kakšno tremo smo izpeljali ta zbor, vendar nam je uspelo. Planinsko društvo je naredilo svoj prvi korak.

*Vinko Tomšé,
pričevalec
pri predsednik PD Slivnica pri Celju*

NAŠIH 30 LET

Zelo sem počaščen in vesel, da sem lahko del praznovanja 30. obletnice našega skupnega PD Slivnica pri Celju! Vesel sem, da sem od samega začetka delovanja PD Slivnica pri Celju lahko sodeloval s prijatelji planinci, ki so bili ustanovitelji društva, in pomagal graditi trdne temelje društva, ki uspešno deluje že 30 let. Začelo se je pod vodstvom Vinka Tomšeta ob pomoči ostalih članov ustanovnega občnega zбора. Na ustanovnem zboru me zaradi službenih obveznosti ni bilo. Kmalu po ustanovitvi društva sem se včlanil vanj in tako postal član družine PD Slivnica pri Celju s funkcijo članskega planinskega vodnika, ki ga je društvo potrebovalo na bolj zahtevnih poteh. K sodelovanju sem povabil tudi planinskega vodnika Mirka Žagarja, ki mi je bil pri izletih, delovnih akcijah in ostalih dejavnostih v veliko pomoč.

Prvi predsednik društva je bil Vinko Tomše, ki je imel natančen pregled nad delovanjem društva. Vinkovi ožji sodelavci so bili Branka Jelen, ki je bila mentorica v šoli, mladinski vodniki pa so bili Matej Planko, Saši Drame, Zvonka Planko ter Matej Užmah-Soški. Z društvetom so sodelovali KS Gorica pri Slivnici, PGD Slivnica in ostali krajanji. Postopoma je začelo društvo organizirati izlete po manj zahtevnih poteh, predvsem s šolsko mladino. Začele so se priprave na planinski tabor v sodelovanju s Savinjskim MDO. Začetki so bili tako dobro načrtovani in izpeljani, da delujejo še danes.

Po dveh ali treh mandatih se je začelo šušljati, da bi Vinko rad prepustil delo predsednika nekomu drugemu. Predsedniško funkcijo sem sprejel jaz, z zavedanjem, da mi bodo ostali člani v veliko pomoč pri vodenju društva.

Čeprav je od tega preteklo že mnogo let, se dobro spominjam prvega društvenega pohoda na Triglav, predvsem zaradi udeležbe velikega števila šoloobvezne mladine.

Predvsem se vzpona spominjam po zanimivem pripetljaju: prvi dan nas je do kože namočil dež, naslednjega dne pa nam za silo suha oblačila niso preprečila vzpona od Planinskega doma Planika na sam vrh Triglava. Takrat še fantek, star komaj 8 let, kdo drug kot Gašper, je imel željo, da bi vrh osvojil v pižami. Prosil me je, jaz pa sem v to privolil, saj sem se zavedal, da mu pižame ne bom pral jaz, ampak njegova mama, mentorica Branka. Verjetno je edini v zgodovini vzponov v pižami vrh Triglava osvojil ravno on.

Ker pa vsaka nova metla pometa drugače, je bilo treba v društvu narediti nekaj sprememb. Ob prvem maju smo začeli priprave na pohod po poteh KS Gorica pri Slivnici. Obvestili smo ljudi, sestavili vodstvo, v veliko pomoč sta bila tudi KS in člani domačega gasilskega društva. Krajani so nas ob poti lepo sprejeli ter se pohoda v velikem številu tudi udeležili. Na zaključku pohoda v kulturnem domu smo si veseli in zadovoljni obljubili, da se naslednje leto zopet dobimo. In to počnemo še danes. Hvala, da to nadaljujete!

Dobili smo zagon, da bi še kaj naredili za ljudi ter jih medsebojno povezali. Kaj pa, če bi organizirali prireditve, v katero bi vključili tudi Slivniško jezero? Ideja je padla na plodna tla in rodila se je Kresna noč ob Slivniškem jezeru. Prireditev je potekala 21. junija, ravno na kresno noč. V veliko pomoč nam je bila mentorica na šoli, vendar se žal ne spomnim, ali je to nalogu še opravljala Branka ali katera druga mentorica. V šolski kuhinji so začeli zbirati jajčne lupine, mi pa smo priskrbeli taft in vosek. Nastale so svečke, ki smo jih na prireditvi spuščali po jezeru. Otroci, ki so pomagali pri pripravi in prodaji teh svečk, so bili za to tudi nagrajeni. Člani UO društva smo bili ponosni in veseli, da nam je uspelo. Spomnim se tudi, da se je po

prireditvi Kresne noči ustanovilo Turistično društvo Gorica pri Slivnici, češ da tako prireditev bolj paše k turističnemu društvu kot planinskemu, ker so bili preprčani, da se po takšni prireditvi cedita med in mleko ter šteje denar brez dela.

Ostala mi je še ena žalostna zgodba oziroma dogodek, ki se je pripetil v mojem mandatu. Poimenovali smo ga Spominski pohod za našega Mateja-Soškega, ki se je tragično ponesrečil pri sestopu iz Klemenče jame.

Na kratko sem obudil svoje in vaše spomine na prijetna doživetja z vami in upam, da tudi vaša z mano. Še enkrat hvala Vinku, Mateju, Sašiju, Zvonki, Branki z družino, pokojni mentorici Danici, Mirku Žagarju, Albinu Kaša, KS Gorica pri Slivnici, OŠ Slivnica pri Celju, PGD Slivnica pri Celju in vsem donatorjem ter sponzorjem, ki ste nam pomagali.

Vsaka stvar ima svoj začetek in konec. Ko človek priveka na svet, se odpre njegova knjiga življenja. Približno do 10. leta starosti nam liste pišejo drugi. Ko se začnemo spominjati, si utrinke lepih in manj lepih spominov napišemo sami. Pomembno je, da se teh lepih čim večkrat spomnimo, jih delimo s prijatelji, jih pokažimo soncu in svetlobi, da tako nikoli ne bi zbledeli.

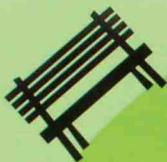
Svoje liste v delovanju PD Slivnica pri Celju sem tudi sam večkrat dal na svetobo, upam, da bo še dolgo takol!

Varen korak še naprej!

Ferdo Ježovnik

SKLOPCE NA KLOPCO

GRADIŠČE

433 m

46°11,556'N 15°25,987'E

Gorica-Gradišče: 30 min
Gradišče-Penje: 40 min

NARAVA NAS KLIČE

Ohranljivo raznolik naravni gozd, kjer je dovolj velik delež starega dreves. V njem ne stojimo, gobe nabiramo v skladu s predpisi ter poskrbimo, da iz gozda odstranimo tujerodne vrste (robinja, rusobekija) in divja odlagališča. Voznja v gozdu je dovoljena le po urejenih gozdnih cestah. Gozdni del ne izvajamo v preizdruženem obdobju ptc, les pa po sezoni spravljamo in gozda čim prej.

Gozd nam daje prostor za sproštanje, umiritev in rekreacijo. Daje nam les, gozdne sedeže in zelilo, hrani in veča zaloge kakovosten pitne vode, preprečuje plazove, poplavne in suše, zmanjšuje kolinično ogljikovega dioksidu in mnogim drugim živim bitjem predstavlja pomemben živiljenjski prostor.

Poimenovanje hriba Gradišče razkriva, da vzpetina nosi ime po ohranjenih razvalinah stavbe ali naselbine, ki je prebivalce pomagala varovati pred morebitnimi napadalci. Najdišče se ni bilo raziskano z arheološkimi izkopavanji. Zaradi pomanjkanja najdb in zapisov o njem ga je težko časovno določiti. Domnevno se, da je naselbina nudila prizbeljalice prebivalcem v nemirnih obdobjih. V vrh zasedlimo, da naj bi bila na Gradišču ena od pristav gradu Žužemberku, druga njemu pripadajoča v kraju Gorica pa je bila v Turnem. Ostanki se nahajajo na plateau 70 x 40 m, ki je obdan z jarkom in nasipom.

Po izročilu naj bi tu stal grad, domnevno srednjeveški stolpasti grad oziroma utrdba na umetni zemljeni vzpetini iz časa visokega srednjega veka. Mladi silivški raziskovalec Rok Vodeb pa trdi, da je najdišče starejše in da izbira lokacije stavb ni naključna, ampak povezana s položajem zvezd v ozvezdju Oriona.

Leta 1925 se začeli odkopavati zemlji med Gradiščem in Tratno, na desni strani Vogljane, in našli zilo za kopanje premoga. Koncesijo za kopanje je dobil veleposenski Hofer iz okolice Grada. Hofer je imel zelo dober odnos s krajanji, zaposli se veliko domaćicim in nekaj fantov iz okoliških krajev. S premogovnikom je imel daljnosežne nascrite in krajani Gorice bi zagotovo dobili elektriko prej, če ne bi nastopila pogubna druga svetovna vojna in ne bi bilo Hoferjeve nezveste zene. Hofer je namreč v strelnem obračunu z ženim ljubimcem izgubil življenje, vdova, ki je postala lastnica premogovnika, pa se z rudnikom ni želeta ukvarjati, zato so ga enostavno zaprli.

Ali ste vedeli?

Po zakonu mora imeti vsak gobar pri sebi košaro in nož. Dnevno sme nabratiti dva kilograma gob, ki jih mora grobo očistiti na rastisču samem. Gob ni dovoljeno iz gozda odnašati v vrečkah ali vedrih, saj tako troši ne padajo na gozdna tla.

Hoja dokazano znižuje krvni tlak. Če nekaj kratkih sprehodov na dan pomaga znižati krvni tlak.

V Planinskem društvu Slivnica pri Celju smo znani po izvajanju bogate planinske dejavnosti za vse starostne skupine. S prestopom praga polnoletnosti smo se odločili, da bomo poleg izvajanja naše osnovne dejavnosti naredili nekaj tudi na področju planinske infrastrukture. Za gradnjo planinske koče nismo imeli izpolnjениh osnovnih pogojev, poleg tega so v bližini planinske koče, ki dobro delujejo. Zaradi tega smo se odločili, da bomo poskusili domačine popeljati na markantne točke v okolici Gorice pri Slivnici in jih pripraviti do tega, da bodo na teh mestih malo posebni, se nadihali svežega zraka in uživali v lepih razgledih na bližnjo ter širšo okolico. Tako je leta 2007 nastala ideja za postavitev štirih klopi na Gradišču, Pesekah, Sveti Heleni in Colu. Takrat se nismo odločili za markiranje poti, ker se nam je zdelo, da bo tako – brez kakšnegakoli posega v naravo – celotna zadeva bolj pristna. Vendar pa smo po petih letih opazili, da je ustrezna označitev poti nujna, če želimo v naše kraje pripeljati tudi planince in pohodnike in drugih predelov Slovenije. To je bil povod, da smo v letu 2012 to idejo nadgradili in iz tega naredili celoten projekt, s katerim smo se prijavili tudi na razpis Lokalne akcijske skupine Od Pohorja do Bohorja, na katerem smo bili uspešni.

Nadgradnje poti smo se lotili celostno. Da je pot postala prepoznavna, smo na začetku izdelali celostno grafično podobo, v katero smo vključili značilnosti našega kraja. Obstojecim točkam s klopmi smo dodali dve novi, in sicer na Gaju in Turnčah nad Paridolom, celotno pot v dolžini dobrih 20 km smo označili ter postavili smerne table. Ob poti smo postavili tudi 9 informativnih tabel, na katerih predstavljamo kraj ob poti in znamenitosti, ki so na teh področjih. Na vsaki tabli je poglavje o varovanju narave in

rubrika Ali ste vedeli, v kateri so predstavljene zanimivosti o kraju in napotki za zdravo življenje ter rekreacijo. V sklopu projekta smo izdelali tudi planinsko karto KS Gorica pri Slivnici, zgibanko in vodnik po poti ter izdelali spletno stran. Pot smo predstavili širši slovenski javnosti, kar se kaže tudi z visokim obiskom pohodnikov in planincev iz različnih predelov Slovenije.

Projekt *S klopce na klopcu* je prinesel veliko dela in obveznosti, na drugi strani pa je povezal člane društva in širšo lokalno skupnost, ustvaril je skupinski duh z močno energijo. To je največ, kar lahko takšen projekt prinese in da sodelujemo.

Pot *S klopce na klopcu* je gotovo dosegla in presegla svoj osnovni namen. Klopcce so postale stičišče in rekreativski cilj za veliko sokrajanov, ki so zopet shodili stare poti in steze, s tem pa ostajajo tudi aktivni in v dobrni življenjski kondiciji. Poleg tega pa smo v naš kraj pripeljali veliko planincev iz cele Slovenije in tujine, ki so občutili prijaznost domačinov ter okusili dobro ponudbo naših gostincev. To potrjujejo tudi številke o obisku iz vpisnih knjig.

Točka	2013	2014	2015	2016	2017	Skupaj
Gradišče	541	768	584	552	336	2.781
Peseke	2.114	2.508	3.241	2.816	1.315	12.001
Sveta Helena	299	284	231	353	491	1.658
Turnče	546	805	609	474	679	3.113
Col	82	82	160	67	63	454
Gaj	258	511	248	298	269	1.584
Skupaj*	3.840	4.958	5.080	4.560	3.153	21.591

*za leto 2013 so podatki od 23. 2. 2013 do konca leta; za leto 2017 so podatki do 15. 8. 2017

Iz podatkov vidimo, da je najbolj obiskana klopca na Pesekah, sledi ji klopca na Turnčah, njej pa klopce na Gradišču ter Sveti Heleni in Gaju. Nekoliko manj obiska oz. vpisov je na Colu. Tudi po letih vidimo, da je število obiskovalcev dokaj stabilno, kar pomeni, da so klopce ljudje vzeli za svoje.

V letošnjem letu smo naredili zopet korak naprej, saj smo se zopet prijavili na razpis LAS Od Pohorja do Bohorja s programom ureditve razglednih točk v okolici Slivniškega jezera. Več bomo o tem pisali ob naslednjem jubileju. Tako si želimo. Ob tem se moramo zahvaliti naši lokalni skupnosti KS Gorica pri Slivnici, ki je v obeh obdobjih našo idejo podprla in aktivno sodelovala pri izvajanjuprojekta.

Matej Planko

NA MLADIH PLANINSTVO STOJI

»Nuša, zapiši, kako je mladinski odsek deloval v zadnjem desetletju.« Hm, sem sploh članica PD Slivnica pri Celju že 10 let? Mislim, da ja. Mislim, da teče enajsto leto, ali pa dvanajsto, kdo bi vedel ...

Svojih začetkov in hkrati tudi prva leta desetletja, ki ga moram opisati skozi oči mladinskega odseka, se spominjam kot ... hm ... Hodili smo na orientacije, na izlete in tabore, začeli smo se udeleževati tekmovanj Mladina in gore. Ne vem, kje smo bili, ne spomnim se rezultatov s tekmovanji, spomnim pa se malenkosti, drobnih trenutkov, ki so postavili temelj mojega planinskega udejstvovanja. Spomnim se Danice Romih, spomnim se Polone Jamnikar, najbolj pa se spomnim Nine in Mateja, ki sta nas ves čas spremljala povsod. Ko razmišljam o mladinskem odseku, mi v misli najprej šineta prav onadva. Kako s srcem in s kakšno voljo sta nas vozila naokrog, pa čeprav včasih samo 3 ali 4 mlade planince. Šli smo! Imeli smo se vedno super. Ogromno smo se naučili od njiju. Pa seveda tudi od ostalih vodnikov, ne smem jih izpustiti. Silvo je vedno pokal štose in se spomnil kakšne neumnosti. Manca je s svojim širokim nasmehom, fotoaparatom in buffom z ovacam vedno pritegnila mojo pozornost. Boštjan je bil tisti, ki me je prepričal, da grem prvič na Triglav. Mirko, brez njega tabor ni bil tabor. Matic? Ah, on je bil pa vedno za akcijo, vedno »naš! Potem se nam je pridružila še ena Nina M. in predvsem popestrila planinske tabore.

Tako se spominjam prvih let društvenega vstopa v trideseta leta. Potem pa sem začela odraščati in tudi v društvu so se pojavile spremembe. Planinski krožek na OŠ Slivnica pri Celju je za Nino šel skozi roke Renate Mastnak, Marjane Kladnik, trenutno pa ga vodi Nataša Čede.

Planinsko društvo oz. kader planinskega društva je z leti

postajal bogatejši, predvsem zato, ker je Mladinska komisija začela izvajati neformalna izobraževanja za mladinske voditelje – za mlade, ki se želijo vključevati v delo planinskega društva, predvsem v delo z mladimi, ampak še niso stari dovolj, da bi naredili tečaj za planinskega vodnika. 13 nas je bilo takšnih, ki so nas zgoraj našteti vodniki s svojo pojavo in energijo zasvojili s planinstvom do te mere, da smo se zaradi želje po soustvarjanju planinskega vzdušja udeležili tečaja za MV-je: Nuša Verdev, Patricija Palčnik, Kristina Kaučič, Tilen Cmok, Gašper Košak Pevec, Janez Palčnik, Neža Mastnak, Jakob Škornik, Domen Rosenstein, Nac Mastnak, Luka Košak Pevec, Gaj Čede in Gašper Škornik. »EMVEJ!« smo (kljub temu, da sem opravila vodniški tečaj, se imam še vedno za »emvejevko«) tisti, ki smo in ki še vedno s svojo pojavo ter energijo prenašamo zavojenost s planinstvom na mlade planince, seveda ob družbi in podpori vseh zgoraj naštetih vodnikov.

V drugem delu tridesetih let našega planinskega društva aktivnosti ostajajo enake, torej izleti s katerimi začnemo že pri vrtčevskih otrocih (kakšno leto malo bolj, kakšno pa malo manj aktivno) in nadaljujemo z osnovnošolci, orientacijska tekmovanja, planinski tabori, tekmovanja MIG, temu pa smo dodali še zimovanja, ki po nekaj letnem premoru zdaj živijo že 5 let. Kljub temu da aktivnosti ostajajo večinoma enake, je vsako novo tekmovanje, vsak nov izlet, zimovanje ali tabor čisto nova zgodba, zgodba zase. Skozi leta se namreč spremenijo »glavni igralci« zgodb, ki s sabo prinašajo spremembe v svoj način dela. Včasih sta vse aktivnosti za mlade večinoma vodila Nina in Matej, danes pa jih v svoje roke prevzemamo MV-ji, za kar smo lahko planinskemu društvu izredno hvaležni. Znotraj aktivnosti prevzemamo odgovornosti in zadolžitve ne samo za izpeljavo posameznih aktivnosti, ampak smo dobora vpeti tudi v njihovo organizacijo, s čimer poleg nabiranja lepih spominov in zelo dobrih priateljev pridobivamo tudi znanja, ki jih ne more dati nobena šola, nobena fakulteta. Izkušnje z ljudmi, izkušnje z delom z mladimi, iznajdljivost, prilagajanje, odgovornost, vse to in še več smo pridobili skozi leta udejstvovanja v planinstvu. Postali smo bolj zreli. Tako kot je postal bolj zrelo naše planinsko društvo. Še na mnoga skupna planinska leta, PD Slivnica pri Celju!

Nuša Verdev,
načelnica mladinskega odseka PD Slivnica pri Celju

PLANINSKA POT, VODI ME, KAMOR HOČE SRCE

Bivši predsednik Planinskega društva Slivnica pri Celju, Matej Planko, naju je povabil, da bi se v delo društva aktivneje vključila kot skrbnika planinskih poti. Idejni projekt poti S klopce na klopco je bil v sklepni fazi, zato je društvo potrebovalo strokovni kader za označitev in ureditev poti. V ta namen sva se prijavila na tečaj za markaciste, ki je potekal na Lisci.

Na tečaju sva pridobila teoretična in praktična znanja o načrtovanju, izdelavi, označitvi in vzdrževanju planinskih poti. Po končanem dveletnem pripravnosti sva opravila tudi izpit in pridobila naziv markacist Planinske zvezе Slovenije.

Z doseženo izobrazbo je lahko tako tudi v našem planinskem društvu začel delovati Odsek za planinske poti.

Najin prvi »projekt« znotraj društva je bila pomoč pri načrtovanju in označitvi planinske poti S klopce na klopco, za katero skrbi Planinsko društvo Slivnica pri Celju.

Pri delu sva uporabila teoretična in praktična znanja osvojena na tečaju, ki so nam posebej prav prišla v raznih dvomljivih situacijah. Skupaj z vsemi ostalimi člani upravnega odbora in vsega društva smo projekt tudi uspešno zaključili.

Planinska pot je živa, zato potrebuje stalno kontrolo, nadzor in urejanje, posebno v pomladanskih mesecih, ko se pokažejo rane zimskega časa in ko drevje počasi zeleni. To je skrb in delo markacistov, ki vsako leto ob tem času ugotavljamo stanje poti in načrtujemo prihodnje ukrepe. Treba je obnoviti zbledele markacije ali jih na novo namestiti zaradi podprtih dreves. Vsako leto odstranjujemo zarast, ki zakriva markacijo ali samo planinsko pot. Po

zasneženih zimah, žledu in neurju, je treba odstraniti padla drevesa ali vsaj zagotoviti prehodnost. Ob poti se žal najdejo tudi smeti, ki v čudovito naravo ne sodijo.

Poleg poti S klopce na klopco ima naše društvo v upravljanju tudi del Marijine pešpoti, ki poteka skozi naše kraje in naprej proti Planini pri Sevnici ter Lesičnem. Kilometrov poti je kar nekaj, zato nama pri urejanju pomagajo tudi ostali člani društva.

Za uspešno nadaljnje delo si želiva še kakšne strokovne pomoči, sicer pa za pomoč tudi v naprej prosiva ostale člane društva, da bodo naše planinske poti urejene, lepe in čiste.

Hkrati pa vse pohodnike prosiva, da sporočijo morebitne ovire, nepravilnosti ali nevšečnosti, ki jih srečujejo na naših planinskih poteh.

*Edi Mastnak in Janez Palčnik,
markacista PD Slivnica pri Celju*

NARAVA JE NAŠE NAJVEČJE BOGASTVO

Prvenstvena naloga odseka za Varstvo gorske narave PD Slivnica pri Celju je ozaveščanje lokalnega prebivalstva in opozarjanje na varstvo narave v domačem okolju, torej znotraj krajevne skupnosti Gorica pri Slivnici in v njeni okolici. Pri svojem delu smo skrbeli, da so sklepi organov društva skladni s splošnimi načeli varstva narave in stališči KVGN pri PZS. Pri tem smo sodelovali tudi z drugimi odseki našega društva.

Izvedli smo dejavnosti, s katerimi smo razvijali odgovoren odnos do okolja in narave, spoštovanje do vseh oblik življenja in razumevanje o medsebojni povezanosti žive in nežive narave.

S tem namenom smo pripravljali, načrtovali in vodili različne projekte, organizirali predavanja, informirali in poročali ter tako izobraževali, vzgajali in ozaveščali lokalno prebivalstvo in opozarjali na varstvo narave v domačem okolju.

Šele dovolj strokovnega znanja nam namreč omogoča kritično presojanje škodljivosti in negativnih vplivov pretiranih človekovih posegov v naravno okolje ter njegovo aktivno varovanje.

Vsa leta smo sodelovali z DOPPS-om v januarskem štetju vodnih ptic (IWC) in v akciji Ptice okoli nas. V lokalnem okolju smo sodelovali pri čistilnih akcijah, čiščenju poti, pri varovanju dvoživk ob Slivniškem jezeru ter z Ribičko družino Voglajna pri izdelovanju opozorilnih plakatov okoli jezera. Ob 40-letnici Slivniškega jezera smo pripravili razstavo o njegovem življenju. Pomagali smo pri pripravah učencev na MIG in SPOT. Sodelovali smo pri zasnovi učnih poti Voda je dobrina in S klopce na klopco. Izdelali smo raziskovalne naloge na temo svetlobnega onesnaževanja, tujerodnih vrst, kamnin, kukavičevk in preživetja v naravi. Lokalno prebivalstvo smo seznanili z

izsledki s poudarkom na varovanju narave. Naše delo smo predstavili v Kozjanskem parku kot del Mednarodne mreže šol biosfernega območja Kozjansko in Obsotelje. Sodelovali smo z Zavodom za gozdove Slovenije pri terenskemu spoznavanju gozda. V vsakoletni mednarodni noči netopirjev smo spoznavali netopirje, obiskali podzemlje in spoznali kraški svet. Z gobarskim društvom Kozje smo spoznavali gobe in pripravili razstavo gob. Mlade iz Nemčije in Francije smo popeljali po poti S klopce na klopco in jim predstavili naravno ter kulturno dediščino našega kraja. Sodelovali smo v mednarodnem eTwinning projektu »To Bee or not to Bee«. V njem smo skupaj z vrstniki iz Belgije, Španije, Poljske in Reuniona raziskovali in predstavljali pomen čebel ter drugih opravevalcev za biodiverzitetno okoljo.

Naše delo smo predstavljali na spletu, v lokalnem časopisu in na nacionalnih posvetih. Izdelali smo zgibanke in posneli poučne filme.

Naša želja je, da pred vsakim posegom v naravno okolje pride do temeljitega razmisleka o tem, kakšne bodo posledice naših dejanj oziroma ustaljen način našega delovanja. Premislimo, ali obstaja kakšna boljša pot, primernejši način. Naj ima prizadevanje za ohranitev naravnega okolja prednost pred vzpostavitvijo porušenega naravnega ravnotežja v naravi.

Povrnilmo spoštovanje do vsega in do vsakega. Upamo, da bomo skupaj vztrajali v prizadevanjih za ohranitev zdravega okolja.

*Marjana Kladnik,
varuhinja gorske narave*

SKLOPCE NA KLOPCO ... PO DVEH KOLESIH

Naše klopce in Turno kolesarski odsek PD Slivnica pri Celju (v nadaljevanju TKO PD Slivnica pri Celju) imata kar nekaj skupnih točk. Tako kot so se »najmlajše« klopce pridružile v letu 2013, je tudi ideja o ustanovitvi turnokolesarskega odseka vzklila ravno takrat. Pravzaprav le kakšen mesec po tem, ko je zbor turnih kolesarjev na PZS sprejel Pravilnik Komisije za turno kolesarstvo. Prvo dejanje, ki je tako sledilo na pobudo Mateja Planka, je bil tečaj za Turno kolesarskega vodnika I., ki se ga je v istem letu udeležila Saša Jagodič.

Ko je bila prva stopnica premagana, je v septembru Upravni odbor PD Slivnica potrdil predlog o ustanovitvi novega, najmlajšega odseka, ki ga je nato občni zbor 31. januarja 2014 tudi uradno potrdil. Prav tako pa smo septembra že izvedli tudi prvo turo, ki jo je vodila novopečena vodnica pripravnica. Tura je bila del projekta OŠ Slivnice pri Celju, pri projektu »V naravo za zabavo«. Tako so bili udeleženci prve 30 km dolge ture devet nadobudnih osnovnošolcev, ki jim je v spominu zagotovo najbolj ostalo to, da so družno popravili stregano verigo vodnici.

Aja, za vas, ki se sedaj morda čudite, kako smo se kolesarji znašli v planinskem društvu, naj pojasnim: turno kolesarstvo je ena od dejavnosti Planinske zveze Slovenije že kar nekaj okroglih let, natančneje se s tem ukvarja Komisija za turno kolesarstvo. Turni kolesarji nismo noben »bau bau«, ne drvimo do zob oboroženi z zaščitno opremo po planinskih poteh, ampak sami sebe označujemo kot planinca na dveh kolesih. Radi imamo hribe in naravo, jo občudujemo in spoštujemo, enako tudi vsa živa bitja, s katerimi si delimo poti.

Tako kot smo planinci klopce vzeli za svoje in jih vedno pogosteje ter v večjem številu obiskovali, je bilo podobno tudi z našimi turami. Pri poganjanju pedal so se nam pri-

družili vedno novi turni kolesarji in tako smo skupaj spoznavali Pohorje, Koroško, Primorsko, Gorenjsko in kar nekajkrat domačo okolico. Pogosto nam je na pomoč prisločila vodnica Karmen Razlag iz Maribora, kljub službeni zasedenosti se je v vodniško vrsto pridružil Matej Planko, v tem letu pa se bo vodniškega izbraževanja udeležil še en član društva. Vse to z namenom, da se nam bo lahko na turah pridružilo čim več kolesarjev in da bodo leti v varnih in skrbnih rokah.

Tema kolesarskih tur v letu 2017 je Slovenska turnokolesarska pot (v nadaljevanju STKP), ki je bila javnosti predstavljena lani, priprave nanjo pa so potekale že kar nekaj časa. Ker njena 1.800 km dolga krožna trasa poteka tudi skozi naše kraje, smo se na pobudo Jožeta Rovana, načelnika Komisije za turno kolesarstvo, odločili pomagati pri trasiraju poti. Tako smo vključili del poti »S klopce na klopc«, in sicer si lahko kolesarji odpočijejo in napasejo oči z razgledi po zeleni kozjanski pokrajini na klopcah na Turnčah in Colu preden zagrizejo dalje proti Resevni. Tako sta storila tudi Pia in Andrej, ki sta bila prva kolesarja, ki sta zbrala vse žige in prevozila celotno pot ter tako premagala 50.000 višinskih metrov v manj kot 2 mesecih. Na našem delu poti smo jima delali družbo, sta pa bila presenečena nad strmino naših hribčkov. Naš odsek bo v tem letu prevozil tri delčke STKP.

Turno kolesarski odsek PD Slivnica pri Celju je še majhen, star komaj tri leta, vendar raste, je radoveden, povsod ga je dosti in zelo se bo razveselil družbe enako mislečih kolesarjev. Naša »mama« pa letos praznuje kar 10 krat več let. Drago PD Slivnica pri Celju, ob tvojem jubileju ti čestitamo in želimo vse najboljše še naprej. Naj se vse tvoje raznolike aktivnosti še dalje vrtijo tako hitro, kot se naša pedala!

Saša Jagodič,
načelnica TKO PD Slivnica pri Celju

TRILOGIJA O MIGU

1. del: »Ta zaresen« del – sintetično-analitičen pregled

Podnanos, Trzin, Gorica pri Slivnici so bile postaje mojega mentorskega udejstvovanja na državnem tekmovanju Mladina in gore, letnice pa 2009, 2010 in 2011. In ker sem o tem pisala že v zborniku ob državnem tekmovanju Mladina in gore v Gorici pri Slivnici, ki so ga k nam prinesli Tilen, Gašper, Janez in Jakob, naj doživljajskemu delu služi kar zapis spodaj (pod naslovom Skok v zgodovino). Ob tem pa dodajam, da sem hvaležna za to izkušnjo, saj sem ob pripravah ogromno znanja pridobila tudi sama, a kot že zapisano v naslovu, nisem od mladih planincev pričakovala nič več, kot sem vedela oz. zmogla sama, kakšenkrat sem jim celo priznala, da si nekaterih podatkov enostavno ne morem zapomniti, da pa si jih naj oni, če lahko. Moji planinski piščanci so kokljko tako v znanju kmalu prerasli.

Top zame »nezapomljivi« podatki so bili tisti glede vrste oblakov, pa rastlinski pasovi, gorska pokrajina, letnice in številke sploh (npr. kakšna je razlika med cirusi, cirostrasti, altostrasti ipd.), si nisem mogla nikoli zapomniti, kot tudi ne, kako se spreminja temperatura zraka ob določeni hitrosti vetra, kolikšen delež Slovenije sega nad 1000 metrov, pa one letnice glede mladinske komisije, ki se je prej imenovala mladinski odsek ipd..

Še ta zanimivost, znanje iz planinske šole sem začela pridobivati še v roza Planinski šoli, potem pa sem se leta 2005 zelo razveselila prenovljene Planinske šole, ki je z leti postala tako pregurana, podčrtana in prenošena, da je nikakor ne morem zamenjati s prenovljenima izdajama, ki tudi sicer krasita knjižno polico, a se ne uvrstita v podrobnejši ogled, da bi lahko izpeljala spremembo.

Me pa neizmerno veseli to, da so za mano tisti, ki segajo po najnovejši izdaji in z znanjem iz nje segajo po najvišjih mestih v državi. Za to so od leta 2012 zaslужne Nuša Verdev, Neža Mastnak in Patricija Palčnik. Nuša Verdev je bila mentorica zmagovalni ekipe na domačem terenu leta 2011, pod mentorstvom Neže Mastnak so slivniški mladi planinci dosegli 4. mesto v državi v Braslovčah leta 2014 in 2. mesto v Idriji v letu 2016. Zadnje leto pa je v mentorске vode zaplula tudi Patricija Palčnik in ekipo mladih planincev pod imenom Slivniški svizci junior pripeljala do finala, kjer so osvojili 4. mesto.

ŠOLSKO LETO/ mentorica	VRSTA TEKMOVANJA	KRAJ	IME EKIPE	UVRSTITEV	ZASEDBA
2016/17 Patricia Palčnik	državno tekmovanje regijsko tekmovanje	Idrija Griže	Slivniški svizci junior	4.	
			Slivniški svizci junior	6.	Benjamin Košak Pevec Gregor Mansutti Peter Mansutti Kaja Tovornik
			Slivniška avtohtona vrsta	26.	Maj Drobne Nejc Polenek Štorman Urh Urleb Jakob Tojnko
2015/16 Neža Mastnak	državno tekmovanje regijsko tekmovanje	Tržič Fram	Slivniška avtohtona vrsta	2.	
			Slivniška avtohtona vrsta	5.	Gregor Mansutti Peter Mansutti Nika Škornik Kaja Tovornik
			Slivniški svizci junior	43.	Anja Furdi Ana Hostnik Vid Palčnik Jure Tojnko
2014/15 Neža Mastnak	državno tekmovanje	Idrija	Pingvini	10.	
			Slivniški svizci junior	14.	
	regijsko tekmovanje	Šoštanj	Pingvini	7.	Gregor Mansutti Peter Mansutti Nika Škornik Kaja Tovornik
			Slivniški svizci junior	6.	Anja Furdi Ana Hostnik Vid Palčnik Jure Tojnko
2013/14 Neža Mastnak	državno tekmovanje	Braslovče	Rostfraj radiatorji	4.	
			Slivniški svizci junior	18.	
	regijsko tekmovanje	Ptuj	Rostfraj radiatorji	7.	Nac Mastnak Luka Košak Pevec Juš Poberžnik Gašper Škornik Anja Furdi Ana Hostnik Vid Palčnik Jure Tojnko
			Slivniški svizci junior	21.	

ŠOLSKO LETO/ mentorica	VRSTA TEKMOVANJA	KRAJ	IME EKIPE	UVRSTITEV	ZASEDBA
2012/13 Nuša Verdev	regijsko tekmovanje	Pesnica	Slivniški svizci junior	13.	Nac Mastnak Luka Košak Pevec Juš Poberžnik Gašper Škornik
2011/12 Nuša Verdev	regijsko tekmovanje	Bogojina	Slivniški svizci junior	12.	Nac Mastnak Luka Košak Pevec Juš Poberžnik Gašper Škornik
			Kozjanski zlatorogi	8.	Mitja Gračner Nejc Kantužer Nejc Ratajčič Urban Selič
2010/11 Nuša Verdev	državno tekmovanje	Gorica pri Slivnici	Slivniški svizci	1.	Neža Mastnak Tim Novak Janez Palčnik Jakob Škornik
	regijsko tekmovanje	Sveta Trojica	S klopce na klopco	17.	Nac Mastnak Luka Mesarec Luka Košak Pevec Gašper Škornik
2009/10 Nina Gradič	državno tekmovanje	Trzin	Slivniški svizci	1.	Tilen Cmok Gašper Košak Pevec Janez Palčnik Jakob Škornik
	regijsko tekmovanje	Ruše	Slivniški svizci	1.	Kristina Kaučič Luka Košak Pevec Neža Mastnak Gašper Škornik
			Slivniške planike	19.	
2008/09 Nina Gradič	državno tekmovanje	Podnanos	Slivniški svizci	5.	Tilen Cmok Gašper Košak Pevec Janez Palčnik Jakob Škornik
	regijsko tekmovanje	Puconci	Slivniški svizci	9.	Kristina Kaučič Neža Mastnak Patricia Palčnik Nuša Verdev
			Slivniške murke	13.	

2. del: »Ta nezaresen« del – filozofsko-nakladalni

Pa se ustavimo še malo pri imenih. Dalо bi se izpeljati, da je svizec postal nekak zaščitni znak naših tekmovalcev in je prinesel tekmovalcem največ uspeha. Uspeh ta starih je bil tako izvenserijski, juniorji pa so sicer nekaj poskušali, a uspeha ta starih še niso presegli. Morda je rešitev v odstranitvi »priveska« junior oz. kaj bi rekli drugega kot to, naj juniorji že enkrat odrastejo. Definitivno je favna v imenih rezultatsko donosnejša kot flora, saj so tudi pingvini prinesli lepo uvrstitev na državnem tekmovanju, je pa res, da tega ne bi mogli reči za zlatoroge. Ojej, sploh ne smem misliti, da je to zaradi »priveska« kozjanski. Vsekakor murke, planike po državni ravni niso posegale, zdaj, ali je to, da so kar tri od štirih zašle v mentorske vode, posledica razočaranja v tekmovalnih vodah, pa še raziskujemo in morda nastane kakšen zapis v WC-cajngu na katerem izmed naslednjih taborov. Vsekakor jim gre v mentorskih vodah bolje.

Poglejmo še dve poimenovanji. Najprej nam pade v oči ime rostfraj radiatorji – tekmovalci res niso bili za staro šaro, saj so se uspeli uvrstiti na državno tekmovanje in tam zasedli odlično 4. mesto. Kaj pa Slivniška avtohtona vrsta? Ojoj, kaj vidim? Saj so skoraj ponovili uspeh ta starih svizcev! 2. mesto na državnem tekmovanju v Tržiču! Pa saj je jasno: inovativnost v imenu in avtohtonost v življenjski drži sta porok za sam vrh. Zato slivniške avtohtone vrste, na plano in novim zmagam naproti! Ampak joj, kaj če se oglasijo tisti, ki bi jih prvi del imena zmotil? Ajaoj, to je pa že druga zgodba ...

3. del: Skok v zgodovino

Zakaj pa ne bi poskusili?

Vprašanje v naslovu sem si postavila že pred kakšnimi štirimi, petimi leti ... Ja, na taborih smo imeli predavanja iz planinske šole, na planinskih krožkih smo se pogovarjali o hribih in v okviru njega vanje tudi zahajali. Velikokrat sem dobila občutek, da tile naši mladi planinčekti pa kar nekaj vejo. In tako je ideja o udeležbi na MIG zorela ... Pa je prišel september in polno obveznosti, povezanih z začetkom šolskega leta, in sem zamudila rok prijave za regijsko tekmovanje Mladina in gore. Nič, bomo poskusili pa drugo leto, sem si rekla. In naslednje leto se je ponovila zgodba s septembrom in sem spet zamudila rok prijave, a tokrat, leto starejša in izkušenejša, se nisem tako hitro vdala in sem prosila za možnost prijave. Odgovor je bil pritrđilen in tako se je na našem društvu začelo novo poglavje zgodbe Mladina in gore. Zgodbe, ki se je sicer začela že enkrat davno. V Novi Gorici, kamor mi seže samo en medel spomin, kako smo se kot tekmovalci počutili. Hm, zelo izgubljeno ...

No, potem pa udeležba z dvema ekipama (dekliško in fantovsko) na regijskem tekmovanju Mladina in gore v **Puconcih**. Ena ekipa pride naprej, drugi napredovanje za las uide, a za nas sta uspešni obe. Pa državno tekmovanje v **Podnanosu** in uvrstitev Svizcev v finale in spet veselje. Pa pride še en september in zgodba se ponovi ... Pa spet dve ekipi na regijskem tekmovanju v **Rušah**. In nestrnost, ko berejo rezultate tistih, ki so se uvrstili v finale . Aha, nismo 12. ...., nismo ... 6. nismo 5., ne 4., a je možno, da bi bili med prvimi tremi? Eh, ne ... O ja!!! Prvi!!! Slivniški svizci zasedejo 1. mesto na Regijskem tekmovanju v Rušah, manj izkušeni drugi ekipi pa finale uide le za 2

točki. In smo spet veseli za uspeh obojih. No, potem pa **Trzin 2010**. Dosti intenzivne priprave s pomočjo vseh vodnikov v društvu pa srečevanja po domovih in druženja ne le zaradi nabiranja znanja, ampak ker postanejo Svizci Gašper, Jakob, Janez in Tilen res prava ekipa – ves čas dobro razpoloženi v vseh (mentorjem sicer bolj ali manj razumljivih forah), hkrati pa budno spremljajoč in srkajoč vso planinsko znanje, ki smo jim ga ponujali. Pa hladen tuš po pisanku testov in vzdih: Nina, veš, kako je bilo težko, veš, kako dolga vprašanja so bila ... In naša bodrenja: Ja nič, tako je to. Kakorkoli bo, ko bo prav. Veliko veste, fajn nam je bilo na pripravah in to dvoje edino šteje. Potem pa kljub slabim občutkom finale. Spet nepopisno veselje, a trepet, kaj pa zdaj ... No, nič, pokazali boste, kar znate, sicer smo pa veseli že zdaj. Napetost, maksimalna koncentracija in ... 1. mesto! Bravo, naši Svizci! Ponosni smo na vas – Matej, Nuša, Patricija in jaz – mi, ki smo vas ta dan spremljali, vsi v društvu, ki smo vam do tega znanja pomagali, starši, šola ...

»A gremo zdaj na pico?« je eno izmed prvih vprašanj po zmagi. »Seveda!« je odgovor spremjevalcev. »Ne, še boljše, pice odnesemo domov. Mami, ati, a lahko ostanemo čez noč pri Janezu?« »Naj bo, sam da ne bo kaj narobe ...« In spet druženje in podoživljanje vsega. Slivniški svizci pa na šoli carji. Kakšen teden kot da bi hodili malo nad tlemi, vsi, ki smo jim do tega občutka pomagali, pa prikimavajoč: Kar naj bo tako. S trudem in posledično znanjem so prišli do tega. Kaj lepšega – sploh v tej družbi, kjer ima človek včasih občutek, da so za uspeh pomembne samo veze, za pozornost pa razgaljena telesa oz. upati si narediti kakšno neumnost. Ja, že pri mladih. Zato, Svizci, še enkrat BRAVO!!!

Nina Gradič Planko

COUNTRY
DISCOVERING
NATURE SPLASH
CAMP EXPEDITION NOHTL

DA SE NAĐEMO NA POLA PUTO...

Zares je poseben občutek, ko naenkrat sredi gozda v objemu dreves in listja, oznojen, s kompasom in karto v rokah v daljavi zagledaš oranžno-belo barvo. V istem trenutku se zaveš, da si pravkar našel zastavico. Ta zastavica ni navadna zastavica – to je zastavica, ki so jo iskal vse od prejšnje dalje, morda pa je to celo prva na tvoji poti. Ko v naslednjem trenutku ugotoviš, da zastavica označuje točko, ki je v naravi locirana na točno tistem mestu, ki je označen na tvoji karti, je občutek še lepši.

Ta občutek je le eden od razlogov, zakaj tekmovati v planinski orientaciji. Sam se udeležujem tekem v planinski orientaciji nepretrgoma več kot 10 let. Prav dobro se spominim svoje prve orientacijske tekme. Spomin mi se že v sredino devetdesetih, na tekmo, ki je potekala v organizaciji našega društva PD Slivnica pri Celju. Takrat je naša družina na čelu z mojima staršema ter sestrama s karto in kompasom v rokah iskala točke na širšem področju Gorice ter se potila po okoliških gričih in hribih. Še danes mi ne gre iz glave nagrada, ki smo si jo priborili: zeleno plastično stajalo za časopis - še dolgo je krasilo naš hodnik! To je le eden od mojih vtisov o planinski orientaciji. Naša družina, v ožji sestavi se je kasneje še enkrat udeležila slivniške orientacije, je kmalu zatem zaključila svojo kratko kariero. Ko gledam nazaj, ugotavljam, da so ti začetki verjetno na nek način vplivali, da sem konec srednje šole po daljšem premoru, ob podpori in motivaciji svoje sestre Nine zopet pričel okušati slast tekmovanja v planinski orientaciji. V takratnem obdobju se je tudi formirala področna liga Rogaska, katere del je še danes tudi Planinsko društvo Slivnica pri Celju. Takrat sem prevzel vajeti omenjene lige, zato se je posledično začelo moje intenzivnejše vključevanje in sodelovanje pri Izvedbi planinskih orientacijskih tekmovanj pod okriljem

našega planinskega društva. Sam sem sodeloval pri organizaciji in izvedbi tekmovanj v planinski orientaciji na celotnem področju Krajevne skupnosti Gorica pri Slivnici. Najpogosteje so tekmovanja ali krajše POT-i potekali s startom in ciljem v Gorici pri Slivnici, prav tako v Paridolu, Javorju in na Planini pri Sevnici. Skratka, zaradi orientacije sem spoznal kar nekaj kotičkov in krajev v bližnji okolici svojega domačega kraja, ki jih drugače najverjetneje nikoli ne bi.

Naj omenim še SPOT-e ali daljše, Slovenska planinska orientacijska tekmovanja. Ta so poglavje zase. Uf, ko se spomnim, kaj vse sem in smo doživeli na državnih tekmovanjih v planinski orientaciji. Ob spominu na vse to se mi po žilih ponovno prelige ščepec adrenalina. Biti del zgodbe Slovenskega planinskega orientacijskega tekmovanja, ki vsako leto poteka na drugem delu Slovenije, ni mačji kašelj. Vsako državno tekmovanje je bilo nekaj posebnega. Od tega, da je potekalo v dveh dnevih, da se je tekmovalo tudi ponoči (sredi gozda sem enkrat posvetil v oči divji živali – nisva se predstavila, tako da ne vem točno, katera vrsta je bila), da sem prelil verjetno največje kolичine znoja, da nas je »pralo kot psa«, da sem staknil žulje v »gojzarjih«, skratka z eno besedo »zanimivo«. Zgolj ena anekdota za okus.

Spomin seže v leto 2010, ko je potekal SPOT na področju Koroške. Poleg mene so ekipo Slivnica C, ki je tekmovala pod umetniškim imenom »Ljubitelji favne in flore«, sestavljali še Matjaž Deželak-Joško, Andrej Rožanc-Roži, iz planinskega društva Zabukovica pa se nam je pridružil Peter Mohorko. Že po prvem dnevu smo zaradi pretiranja, beri »preteranja«, in posledične poškodbe izgubili Petra Mohorka, tako da je v ekipi ostala zgolj »velika trojica«. Na proggi nam je šlo dobro, kar mislim, da je potrebno pripisati »preteranju«, pozitivno (glede na predhodne izkušnje) smo se odrezali tudi pri teoretičnih nalogah, prav tako presenetljivo odlično rešili praktične naloge, vključno s 100 % prepoznavno rožic s strani našega Rožija. Vse to je posledično pomenilo, da smo se dobro kosali z večnimi favoriti in rivali »Klinčki« iz PD Laško, ali drugače rečeno, večnim zmagovalcem smo bili za petami. Dragi bralec, na koncu tekmovanja smo jih z rezultatom 1016 točk proti 972 celo premagali. Prijatelj Matjaž Deželak-Joško, bi verjetno ob tem pripomnil, da še danes ne more pozabiti njihovih dolgih nosov in povešenih pogledov, ki

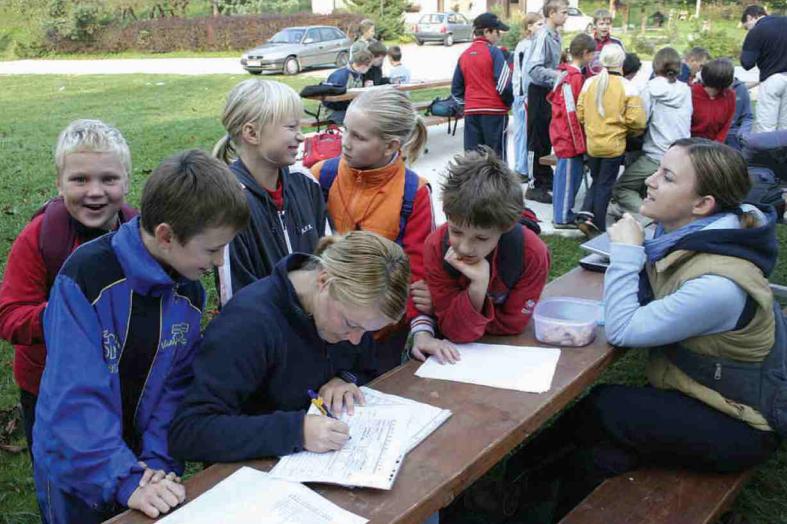
so jih kazali ob podelitvi priznanj in nagrad. Skratka, bilo je nepozabno. Ampak zgodbe še ni konec. Naslednjega dne, ko sta se ves trušč in slava zaradi 1. mesta naše ekipe polegla, me je poklical vodja ekipe »Klinčki«, me prijazno pozdravil in ogovoril ter v naslednjem stavku pojasnil, da je pri seštevku končnih rezultatov SPOT-a prišlo do manjše pomote. No, ta manjša pomota je pomenila, da smo za pičle 4 točke izgubili 1. mesto oziroma je 1. mesto za samo 4 točke prednosti pripadlo njim. Seveda najprej nisem mogel verjeti njegovim besedam, po ponovni preverbi in pojasnilu s strani organizatorja, pa sem moral usodni preobrat sprejeti tudi sam ter ga deliti s sotekmovalci. Ni bilo druge, kot da smo »Ljubitelji favne in flore« s kar nekaj grenkega priokusa sprejeli dejstvo, da smo bili državni prvaki manj kot 24 ur. Kakorkoli, navedeni pripetljaj nas ni ustavil. Tudi po tem dogodku smo se v duhu gesla: »Kar nas ne uniči, nas okrepi.«, še naprej udeleževali SPOT-ov. Naj na koncu poudarim in izpostavim, da sem posebej ponosen na dejstvo, da je naše društvo bilo dvakrat med glavnimi organizatorji SPOT-a, prvič leta 2008 ter ponovno lani. Da je šlo v obeh primerih za velik organizacijski podvig, priča dejstvo, da je pri organizaciji dvodnevnega tekmovanja vsakič sodelovalo več kot 50 posameznikov. Priporogli so, da je več kot 300 tekmovalcev imelo na voljo optimalne pogoje za tekmovanje. Tako sem tudi sam pridobil dragocene izkušnje in predvsem veliko prijetnih doživetij, ki sem jih delil z ostalimi »zagnanimi« orientaciisti.

Za konec še misel, ki je bila tudi uradni slogan SPOT-ov 2008 in 2016 in ji velja nameniti pozornost:

»Vse poti vodijo ... nekam že!«

Metod Gradič

POGLED SKLOPC... PREKO SLOVENSKIH MEJA

Po doseženi polnoletnosti smo redno začeli obiskovati tudi vrhove izven slovenskih meja. Postopoma sta tako nastala dva tradicionalna večnevna izleta. Prvi je vsako leto izveden v sredini avgusta v italijanske Dolomite, drugi pa konec aprila na področju bivše skupne države Jugoslavije.

Dolomite smo obiskali že osemkrat, na izletih pa se nam je pridružilo skupno 91 planincev. V začetku smo moči združili s PD Sloga Rogatec, kjer tuja gorstva že prav tako več let spoznavajo pod vodstvom Harolda Križanca.

Konec aprila, ob prazniku upora proti okupatorju, se vsako leto odpravimo v države bivše Jugoslavije. Na jug smo se podali kar sedemkrat. Štirikrat smo bili na različnih delih Velebita in po enkrat na otoku Lošinj, v Dalmatinski Zagori in Bosni. Zadnji dve leti nam je načrte za raziskovanje Bosne žal prekrižalo slabo vreme.

Tri izlete smo naredili skupaj s PD Podčetrtek in pod vodstvom dobrega poznavalca Velebita Ivana Šalamona. Vseh izletov se je udeležilo 119 planincev.

Matej Planko

Termin	Cilj	Osvojeni vrhovi in ferate	Število udeležencev	Opombe
2009	Tofana di Mezzo	<ul style="list-style-type: none"> – Col Rosa po ferati Ettore Bovero – Tofano di Mezzo po ferati na Punto Ano in nato naprej po ferati G. Olivieri – Lagazuoi Piccolo	9	Skupaj s PD Sloga Rogatec
2010	Brenta	<ul style="list-style-type: none"> – ferate: S.O.S.A.T. – Via della Bocchette Centrali – Sentiero delle Bocchette Alte – Alfredo Benini	10	Skupaj s PD Sloga Rogatec
2011	Catinaccio	<ul style="list-style-type: none"> – Catinaccio ali Rosengartna	17	Skupaj s PD Sloga Rogatec
2012	Sekstenski Dolomiti	<ul style="list-style-type: none"> – Croda Rossa di Sesto ali Sextener Rotwand po ferati Zandonella – Torre di Toblin po ferati ferrati Via ferrata delle Scalette – Monte Paterno po ferrati De Luco – Innerkofler	9	
2013	Tofana di Rozes	<ul style="list-style-type: none"> – Christallino d'Ampezzo (3008 m) po ferati Ivana Dibona – Tofana di Rozes (3225 m) po ferati Giovanni Lipella Monte Rite	13	
2014	Marmolada	<ul style="list-style-type: none"> – Marmolada – Mesola po ferati de la Trincee – Punta Serauta po ferati Eterna	14	
2015	Civetta	<ul style="list-style-type: none"> – Civetta po ferati Alleghesi – Nuvolau po ferati Via Ferrata de Ragusela	12	
2016	Brenta	ODPADLO		
2017	Brenta	<ul style="list-style-type: none"> – ferate: S.O.S.A.T. – Sentiero delle Bocchette Alte – Alfredo Benini	7	

Termin	Cilj	Osvojeni vrhovi in ferate	Število udeležencev	Opombe
2009	Velebit	<ul style="list-style-type: none"> - Bojin kuk, Veliko Rujno - Aniča kuk - kanjon Zrmanja	23	Skupaj s PD Podčetrtek
2010	Lošinj	<ul style="list-style-type: none"> - po otoku Lošinj	7	
2011	Velebit	<ul style="list-style-type: none"> - Metla, Medvječi kuk in Ljubičko brdo, - Vlaški grad - Aniča kuk	25	Skupaj s PD Podčetrtek
2012	Bosna	<ul style="list-style-type: none"> - Osječenica - Mala in Velika Klekovača - Šabina greda	20	
2013	Dalmatinska zagora	<ul style="list-style-type: none"> - Promina - Svilaja	9	
2014	Velebit	<ul style="list-style-type: none"> - Konjevačo in Sadikovec - Vaganjski vrh - Daborska kosa in Bačič Kuk	12	
2015	Južni Velebit	<ul style="list-style-type: none"> - Veliki Crnopac - Aniča kuk - Kuk Stapina	23	Skupaj s PD Podčetrtek
2016		ODPADLO		
2017		ODPADLO		

PLANINSKI VEČERI

"Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi," so besede velikega slovenskega alpinista Nejca Zaplotnika. Njegova misel nas je vodila, da našim planincem približamo in prikažemo ljubezen, vztrajnost in občutke spoštovanja, ki jih v človeku vzbuja gora. V ta namen od leta 2012 v zimskem času prirejamo planinske večere, na katere povabimo slovenske alpiniste, da z nami delijo svoje izkušnje, dosežke in poglede.

V teh letih so nas obiskali:

2012 – Tone Škarja

2013 – Viki Grošelj

2014 – Marija in Andrej Štremfelj

2015 – Luka Lindič

2016 – Luka Krajnc

2017 – Triglav po Triglavu – potopisni večer o pohodu iz Gorice na Triglav ob 30-letnici duštva.

Patricija Palčnik

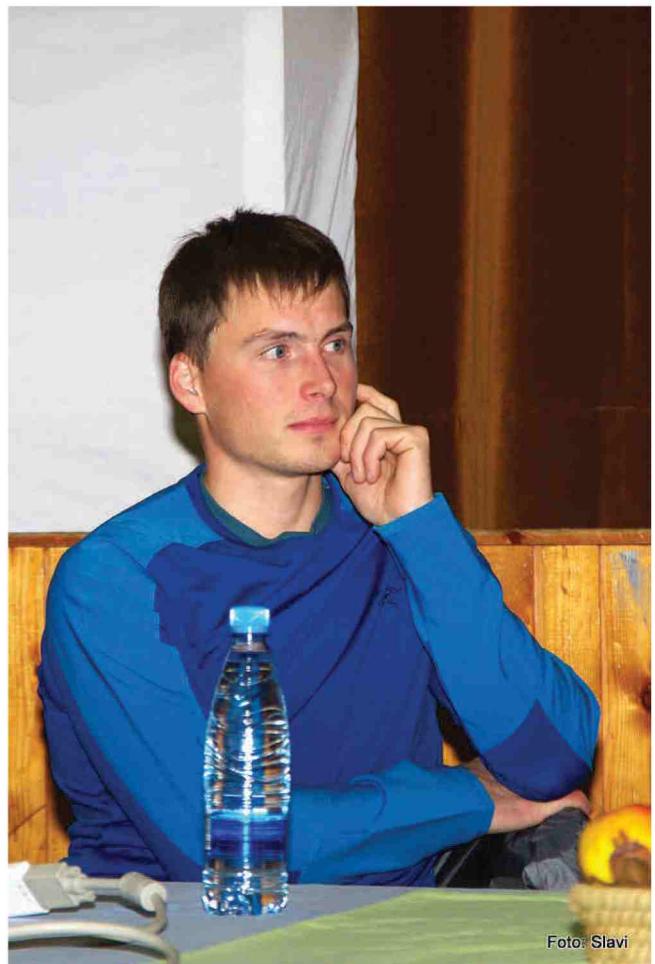

Foto: Slavi

SKLOPCE NA KLOPCO ... PO KS GORICA PRI SLIVNICI

Začetki pohoda po KS Gorica pri Slivnici segajo v obdobje pred prvo izvedbo (1997), ko se je med takratnimi člani porodila ideja o skupnem pohodu sokrajanov. Ideja je združevala prijetno s koristnim, kar je v praksi pomenilo predvsem druženje v času hoje in družabni zaključek za kulturnim domom. Številčna udeležba ob prvem pohodu ter pomoč sokrajanov in preostalih društev iz krajevne skupnosti pa je dalo UO PD še dodaten zagon.

2. maj je tako postal stalnica v našem koledarju. Po poteh KS se nam vsako leto pridruži lepo število sokrajanov kot tudi gostov iz bližnje in daljne okolice. V vseh letih smo uspeli obdržati osnovni koncept: poudarek na rekreativni hoji z druženjem ter spoznavanjem okolice krajevne skupnosti. Popoldanska veselica po opravljeni hoji je tako počasi izzvenela. Nadomestilo pa jo je pristno druženje s planinskimi prijatelji.

Po 20. pohodih moramo posebej omeniti naklonjenost sokrajanov. Brez njihove pomoči ne bi dišalo po domačem kruhu, ki je postal že kar nekakšen zaščitni znak pohoda. Gostolubje do pohodnikov, odprtost pri prečkanju zemljишč, namigi za nove poti ... pa nam dajejo znova zagon. Pohod v vseh letih ne bi tako dobro uspeval brez sodelovanja KS Gorica pri Slivnici in ostalih društev. Pri tem moramo posebej omeniti PGD Slivnica pri Celju, Turistično društvo in Vokalno skupino Kresnice.

In kako naprej? Pohod po krajevni skupnosti bo vsekakor obdržal rekreativno zasnovo. Družinam in starejšim sokrajanom se bomo skušali približati še s kakšno skrajšano varianto pohoda. Vsem pa vsekakor v nadaljevanju obljudljamo še vpogled v kakšen neodkrit kotiček naše krajevne skupnosti.

Boštjan Rosenstein

PRIŠLI SO TIHO IN VSTOPILI V LEGENDO ...

bí prebrali v stari literaturi tipa »western«.

Kar nekaj legend se je zbral na teh naših nočnih pohodih, namesto tišine pa nas je vselej prevevala razigranost. Začeli smo tam nekje, okrog leta 2008, ko smo prvič skuhalí čaj, v trgovini nabavili čokoladne kekse in vse skupaj pretovorili do vmesnega cilja. Treba je bilo le še skupaj zbrati malce zaspano mladino, ki je preganjala dolgčas med božično-novouletnimi počitnicami. Tako se je začelo. Z lučkami na glavi (eno leto celo z baklami) si preganjamo počitniški dolgčas v večjem ali manjšem številu po bližnjih gričih leto za letom.

Boštjan Rosenstein

KRESNA NOČ

Kresna noč je del trojčka prireditev v organizaciji našega društva, ki so se začele v 10. letu delovanja društva, torej leta 1997. Prva prireditev je drugomajski pohod po KS Slivnica pri Celju, ki se je v letu 2016 preimenoval skupaj s preimenovanjem KS v pohod po KS Gorica pri Slivnici. Drugi dogodek, ki letos prav tako praznuje 20 let, je spominski pohod na Mateja Užmaha - Soškega na Klemenčo jamo. Tretji pa, kot že zapisano, je Kresna noč, katere glavni organizator je bilo naše društvo na samem začetku, v zadnjih letih pa z delom uspešno nadaljuje turistično društvo. Temu naše društvo še vedno prisluhi na pomoč pri organizaciji, mladi planinci pa na Kresni noč prodajajo svečke, da si zmanjšajo strošek planinskega tabora. Svečke so postale prava zaščitna znamka te prireditve, saj v veliki meri prispevajo k čarobnosti tega večera.

Nina Gradič Planko

V SLOGI JE MOČ

Planinci se ne družimo samo v hribih in pri akcijah, ki si jih zastavimo v svojem programu, ampak si pomagamo tudi med sabo, če kdaj potrebuje pomoč.

Od tega je minilo že dve leti in pol, ko me je neko februarško sobotno dopoldne poklical poveljnik lokalnega gasilskega društva in mi dejal: »Poslušaj, Silvo, Albin rabi pomoč, njegovo dovozno pot do hiše v dolžini približno 70 metrov je zaprl napihan sneg, ki ga je treba ročno odmetat, saj trenutno ni na voljo primerne mehanizacije.« Na pomoč sem brž poklical planinske prijatelje. Albin Kaša je simpatizer našega planinskega društva, po svoji močeh nam pomaga ob raznih priložnostih in prieditvah, ki jih organiziramo planinci. Dolga leta je bil tudi naš aktiven član. Pred leti je zaradi transplantacije srca prenehal obiskovati planinski svet, mu je pa ostal zvest, kot tudi nam – planincem.

Ob dogovorjeni uri smo se z lopatami opremljeni gasilski in planinski prijatelji sestali na dogovorenem mestu ter se z gasilskim kombijem odpeljali do Albinovega doma, kjer so že bili tudi krajanji vasi Slivnica in člani tamkajšnjega Športno-etnološkega društva. Višina snežnega zameta tik pod vrhom klanca je bila visoka preko dveh metrov. Ker nas je bilo dovolj, smo se odločili, da ne bomo očistili in napravili samo poti do hiše, ampak celoten dovoz do hiše, saj smo sneg lahko zmetali kar pod cesto. Geslo »V slogi je moč!« je tokrat še kako držalo, saj smo delo končali v pičlih dveh urah. Na vrhu klanca smo se pogreli še s čajem, ki nam ga je pripravila Albinova družina. Pred našim odhodom se je Albin vsakemu posebej tudi zahvalil. Najbolj pa so bile zgovorne njegove orošene oči.

Silvo Užmah

S KLOPCE NA KLOPCO ... VSE DO VRHA TRIGLAVA

Zgodbo, dolgo 200 kilometrov in sedem dni, je spisalo ducat planincev (vmes tudi dve planinki) s skupnim ciljem – peš odrajžati iz domače Gorice pri Slivnici na najvišji vrh Slovenije, da počastimo 30 let planinskega društva Slivnica pri Celju. Od smeha razbolele trebušne in od hoje goreče mišice na nogah, vremenska mavrica od vročinskega vala do snega, sohodci po posameznih etapah in podporniki, ki so nam dajali krila, ter navijači ob blizu in daleč ... vse to je bila Pot prijateljske druščine, ki so ji kilometri kar leteli pod nogami.

»Mi smo slivniški planinci, peš na Triglav hodimo, da naš praznik počastimo, 30 praznujemo,« se nam je besedilo himne, s katero so nas presenetili ob odhodu, že prvi dan mnogoglasno prepevalo od Gorice pri Slivnici in nam dajalo hudomušni zanos vso dolgo pot čez Resevno, Svetino in Celjsko kočo do Šmohorja. V bojda enem najbolj vročih dni letošnjega poletja – pisal se je peti avgust 2017 – je senco z nami naklonjeno delil gozd, le tu in tam na odprttem smo se zavedeli pripeke, ob poti posejani izviri in vodne pipe pa so poskrbeli za dobrodošlo osvežitev. Pravilo sence smo si postavili za ultimativ v žarečih poletnih dneh, prav tako smo brž ponotranjili pravilo dobre družbe, ki še tako težak korak naredi lahketnejšega.

PLANINSKI DOM
NA ČEMŠENSKI PLANINI

SVEA

Eno presenečenje na dan odžene slabo voljo stran

Do spoznanja, da eno presenečenje na dan odžene slabo voljo stran in naredi dan krasan, smo se dokopali kmalu po svitu, z zajtrkom in sendvičem to go pod Mrzlico. Neusmiljen vzpon nam ni predstavljal ne težav ne problemov, odpiral pa preštevilne jezikovne debate, ki so se vnemale premo sorazmerno s strmino. Na obzorju valujoča zelenina Posavskega hribovja je dajala vedeti, da vse poti vodijo – na Čemšeniško planino, po svobodo za noge in travni počitek za hrbet. Le črnemu nebnu je uspelo, da je planinska pehota krenila dalje, korak je še najbolj pospešil naravni tuš, ki nas je spremjal zadnje korake do Trojan. Kapo dol naši maserki za maraton spretnih in neumornih prijemov, o katerih smo v prihodnjih dneh sanjali z odprtimi očmi.

Kulinarično popotovanje

Strah ima velike oči ... in še večji želodec. Menda psihično najzahtevnejšo etapo – kot se je izkazalo, je ta prišla z eno-dnevno zamudo – smo doživelvi kot kulinarično popotovanje od Trojan pod Špilkom prek Zlatega Polja do Radomelj. Krofi za zajtrk, vrhunski golaž s prilogami in štrudlom iz domače Lesjakove gostilne v planinski postrežbi za kosilo in večerne dobrote z žara s torto v radomeljskem raju Ob robu gozda. Vmes smo si kakopak vzeli čas tudi za hojo in na števcu poti do Triglava dodali 30 kilometrov, najmlajši član zasedbe pa je prištel novo pomlad. Ostani z nami, ostani z nami do jutra, je ducat grl ob tabornem ognju prepeval kopici podpornikov, ki so nas iz dneva v dan presenečali, prevažali glavnino naše prtljage, predvsem pa razvajali naše okušalne brbončice in obnavljali energijske zaloge.

100

Siva pot vodi me ... do prvih 100 kilometrov

Siva pot (beri: asfalt) vodi me ... po ubijajoči razbeljeni ravnini, ki smo se je (pre)najedli iz Radomelj mimo Volčjega Potoka in Smlednika do Škofje Loke, že v Vodicah pa jo je presekal razveseljivi mejnik – stotki kilometri naše poti, ki je terjal že toliko žuljnega davka, da je bil obvezen postanek v lekarniških boksih. Četrta etapa nam je dala vetra! Ko bi ga vsaj, a niti najmanjša sapa ni potegnila mimo ušes in razgretih čel, meča pa so gorela na neskončni ravnini, nad katero so že vstajale Kamniško-Savinjske Alpe. Pod večer se nam je prikazal sam Sv. Duh, kjer smo se ugnezdili pri uršulinkah. »Vi ste pritegnjeni,« je ušlo starejši nuni, ko je izvedela, od kod prihajamo in kam smo namenjeni. Tisti večer so bile mišice še posebej hvaležne za magnezijev olje in sirotkine proteine.

Strmina, ki te ljubim strmina

»Nas s kozjanskega gričevja peš na Triglav vodi pot ... sonce, smeh* (po potrebi na tem mestu uporabi 'žulji') in dobra volja spremljajo nas vsepovsod. Iz Gorice prek Šmohorja, čez Trojane v Radomlje, vse do Voj prek Škofje Loke, še Ratitovec vmes je,« smo vsak dan bolj ubrano žvrgoleli na melodijo Kekčeve pesmi, peti dan po asfaltni kači do Dolenje vasi, kjer nam je srečno pot prišel zaželet sam Pero Mišica, ki nas je v kartonski podobi pošteno nasmejal. Tako smo hrepneli po strmini – in jo v Železnikih vendarle dobili; grizenje kolen je bilo blagodejno za mišice, malce manj za sapo. A nekateri so neustavljivo pognali svoje konje in malce pomešali siceršnje predstave, koliko kdo zmore. Jogijsko obarvano večerno raztezanje na Ratitovcu je že postreglo s pogledom na Triglav, oddaljenim še dva dni hoje.

Še vedno bolj mokri od potu kot od dežja

V Bohinju ima dež res mlade, ki so se šesti dan v posameznih ploahah razpasli vse od Ratitovca dalje. Po kraljevskem zajtrku v Krekovi koči se je na poti do Soriške planine naša čreda povečala za nekaj konjskih moči, moči pravih iskrnih vrancev na ratitovški paši, sami pa smo se napasli v malinovih nebesih. Ker smo bili do Bohinjske Bistrice izjemno uspešni v izogibanju občasnim pošiljkam z neba in še vedno bolj 'švicali', kot bili mokri od dežja, smo si soparen dan ohladili s skokom v Bohinjsko jezero. Na Vojah so se nam s kulinaričnimi dobrotami pridružile planinske okrepitve za vzpon na očaka Slovenije v dvakratni zasedbi, zaradi bolečin v stopalih in gležnjih pa nas je zapustil najstarejši član dvanajsterice.

Sreča spreminja hrabre

Če nas je s Planinske koče na Vojah zjutraj pospremila mega in smo bili do Vodnikovega doma na Velem polju premočeni do kože, so proti Kredarici skozi oblake začeli kukati sončni žarki. Sreča spreminja hrabre! Popoldanski vzpon do Aljaževega stolpa nas je v razširjeni 23-članski zasedbi s sveže opranim razgledom na kraljestvo Julijskih Alp in vrhom, na katerem smo bili popolnoma sami, nagradil za ves trud in naša himna je odmevala vse do domačih kozjanskih gricov ter navijačev in podpornikov od blizu in daleč, zaradi katerih se je pot zdela krajsa. Si predstavljate torto na Triglavskem domu na Kredarici? Tudi mi si je nismo, dokler je urne noge in spretne roke niso prinesle tja posebej za nas, da se nam je kar milo storilo.

Olimpijski sprejem za konec Poti

Začeli v izdihljajih vročinskega vala, končali z jutranjim snegom – na srečo le kratkotrajnim – na Kredarici. Kapitan fantastični je oznanil dvestoti prehoveni kilometr na poti od Gorice do Triglava, tokrat z malce več žuljne obdavčitve in večjo spremiševalno ekipo kot ob stotici. Ponosna planinska kača je sestopila po melišču za Cmirom in v Vratih zavrskala od veselja, da nas je Pot nagradila s tako nepozabno dogodivščino, predvsem pa nas povezala v prijateljsko druščino, pod nogami katere so kilometri kar leteli, trebušne mišice pa se ob smehu skoraj še bolj okrepile kot tiste na nogah. Na Ramni ob Slivniškem jezeru nam je sapo vzel tako veličasten sprejem, da smo se počutili kot olimpijci. Kako lepo je, ko ves kraj diha skupaj!

Manca Čujež

CVETO JANČIČ

DATUM ROJSTVA: 16. 4. 1958

POKLIC: elektroinštalater

MOTIV ZA POHOD: Osebni izviv, z leti se namreč hribi višajo, kilometri pa daljšajo.

DOGODEK POHODA: Najbolj mi bo v spominu ostal naš zadnji skupni dan. Pred 40 leti, ko sem se prvič povzpel na Triglav, je bil namreč dež in tudi pri našem letošnjem vzponu je deževalo. Upal sem le, da ni to moj zadnji pohod.

ZAHTEVNOST: 3

KRESNIK JANEZ

DATUM ROJSTVA: 8. 4. 1948

POKLIC: upokojenec

MOTIV ZA POHOD: Gnala me je radovednost, hkrati pa sem želel preizkusiti svoje sposobnosti.

DOGODEK POHODA: V spominu mi bo ostala skrb ostalih zame, ko je pohod zapustila moja hčerka.

ZAHTEVNOST: 3

ANDREJ ROŽANC

DATUM ROJSTVA: 7. 11. 1979

POKLIC: vzdrževalec

MOTIV ZA POHOD: Želja po preizkusu samega sebe.

DOGODEK POHODA: Najbrž nikoli ne bom mogel pozabiti svojega poraza na Ratitovcu, kjer sem moral premoč/prehitrost priznati Franciju.

ZAHTEVNOST: 3

FRONCI LESJAK

DATUM ROJSTVA: 30. 8. 1980

POKLIC: natakar

MOTIV ZA POHOD: K udeležbi me je sprva pritegnila evforija v kraju, ko se je o pohodu začelo šušljati. Nato pa mi je zadišal tudi vonj po ekstremu.

DOGODEK POHODA: V spominu mi bo najbolj ostala velika zmaga na Ratitovcu, kjer sem prehitel Rožija.

ZAHTEVNOST: 4

JANEZ PALČNIK

DATUM ROJSTVA: 24. 1. 1971

POKLIC: radiološki inženir

MOTIV ZA POHOD: Za pohod sem se odločil, ker sem vedel, da bo to neponovljiva izkušnja in dogodivščina, na kateri bom prehodil nove kraje, srečal nove ljudi in preizkusil svojo vzdržljivost.

DOGODEK POHODA: Najbolj mi bo v spominu ostal odsek poti, na kateri nas je spremljala čreda konj.

ZAHTEVNOST: 3

MANCA ČUJEŽ

DATUM ROJSTVA: 23. 6. 1985

POKLIC: novinarka in predstavnica za stike z javnostjo PZS

MOTIV ZA POHOD: Pohod iz Gorice na Triglav mi je predstavljal izviv, hkrati pa sem se veselila družbe.

DOGODEK POHODA: Kulinarična tretja etapa s praznovanjem Ob robu gozda.

ZAHTEVNOST: 3

DOMEN ROSENSTEIN

DATUM ROJSTVA: 8. 8. 1998

POKLIC: študent Fakultete za šport

MOTIV ZA POHOD: Pohod mi je predstavljal izviv, majhen, ne velik. Pohode imam zelo rad, zato me je zanimalo, kako izgleda tako dolg pohod.

DOGODEK POHODA: Čudoviti razgledi, okusna hrana in postelje, ki sploh niso bile slabe!

ZAHTEVNOST: 3

NINA GRADIČ PLANKO

DATUM ROJSTVA: 18. 9. 1978

POKLIC: profesorica slovenščina in uni. dipl. etnologinja in kulturna antropologinja

MOTIV ZA POHOD: Pohod mi je v prvi vrsti predstavljal osebni izviv. Prav tako pa sem se že lela družiti s podobno mislečimi ljudmi.

Predvsem pa sem že lela polno užiti svoj dopust.

DOGODEK POHODA: Pogovor o težavah in problemih.

ZAHTEVNOST: Ne znam odgovarjati s številkami!

MATEJ PLANKO

DATUM ROJSTVA: 6. 4. 1972

POKLIC: uni. dipl. inženir strojništva

MOTIV ZA POHOD: Prehoditi to razdaljo in za to motivirati še koga.

DOGODEK POHODA: Zadovoljstvo v Vratih, kamor smo vsi prispeли celi in zdravi, če odštejemo tistih nekaj žuljev.

ZAHTEVNOST: 3

GAŠPER KOŠAK PEVEC

DATUM ROJSTVA: 24. 12. 1995

POKLIC: študent elektrotehnike

MOTIV ZA POHOD: Enkratna ponudba.

DOGODEK POHODA: Francijeva zmaga na Ratitovcu.

ZAHTEVNOST: 55

UROŠ POLC

DATUM ROJSTVA: 30. 11. 1995

POKLIC: študent elektrotehnike

MOTIV ZA POHOD: Na pohod me je povabil Gašper, beseda je dala besedo in res sem se pridružil.

DOGODEK POHODA: V noči, ki smo jo prespalili v samostanu, sem zaradi bolečin v podplatih razmišljal, da bi naslednje jutro odstopil od pohoda. A na moje veliko začudenje in veselje so zjutraj bolečine čudežno izginile.

ZAHTEVNOST: 3,93–4,03

PETER DOBERŠEK

DATUM ROJSTVA: 12. 7. 1963

Poklic: ekonomski tehnik,

Motiv ZA POHOD: Predvsem druženje in preizkus vzdržljivosti.

DOGODEK POHODA: To pa je zahtevna odločitev - po priopovedovanju glavnega akterja mogoče vzpon na Ratitovec.

ZAHTEVNOST: 3

MOJE DOGODIVŠCINE V PLANINSKEM DRUŠTVU

Ko razmišjam, kaj naj napišem ob naši obletnici društva, se spomnim, da sem član tega društva že 20 let.

Ob tem se spomnim, da sem na svoji prvi turi v Dolini sedmih jezer bil premočen do kosti, kakor tudi hči Katarina, ki sem jo takrat vzel s seboj. Kljub temu se hribom nisem odpovedal, ravno nasprotno sem se izletov še pogosteje udeleževal. In kaj kmalu sem zopet bil premočen, tudi takrat je bila zraven Katarina. Šli smo z Vršiča do Pogačnikovega doma, tam nekje pod Razorjem nas je ujela nevihta in tudi noč. Tudi ta izkušnja me ni odvrnila od planinarjenja. Z leti sem začel pridobivati izkušnje, se udeleževati taborov in kmalu sem postal tudi član upravnega odbora. Res pa je trajalo kar nekaj časa, preden sem se odločil, da opravim še vodniški izpit. Za to gre zahvala Mateju in Mirku ter njunemu vztrajnemu prigovarjanju. Z opravljenim vodniškim tečajem sem vršače začel osvajati še pogosteje, največkrat sam, čeprav se zavedam, da je to napaka. Za obisk gora se vedno odločim tih pred zdajci. A zame največji dosežek je, ko na cilj pripeljem nekoga, ki si sam ne upa v gore, je pa doseženega vrha zato še toliko bolj vesel.

Udeležence planinskega tabora na Dovjem smo že nekajkrat spravili na Triglav. Ko vidiš njihove vesele obraze ob tem, smo skupaj z njimi veseli in zadovoljni tudi vsi spremjevalci. Tudi letošnji pohodnik, ki sem ga spremjal iz doline na Triglav, mi je povedal, da si je že dolgo želel stopiti na vrh in da je že izgubljal upanje, da se bo to kdaj sploh zgodilo.

Viševnik, ki smo ga osvajali februarja, je bil poln smeha, čeprav smo ponekod padali v sneg do pasu, gazili in si utirali pot do vrha. V vseh teh letih se je nabralo ogromno

izkušenj in predvsem lepih dogodkov. Vse tiste slabe strani, ko si na turi premočen zaradi dežja ali ko je planinski tabor bolj deževen kot suh, se hitro pozabijo, ostanejo le spomini na tiste lepše dneve in ture.

Bili so dnevi, ko smo se od srca nasmejali in kasneje velikokrat govorili ter razpravljali o kakšnem prijetljaju. Ni jih bilo malo, le nekaj bi jih omenil.

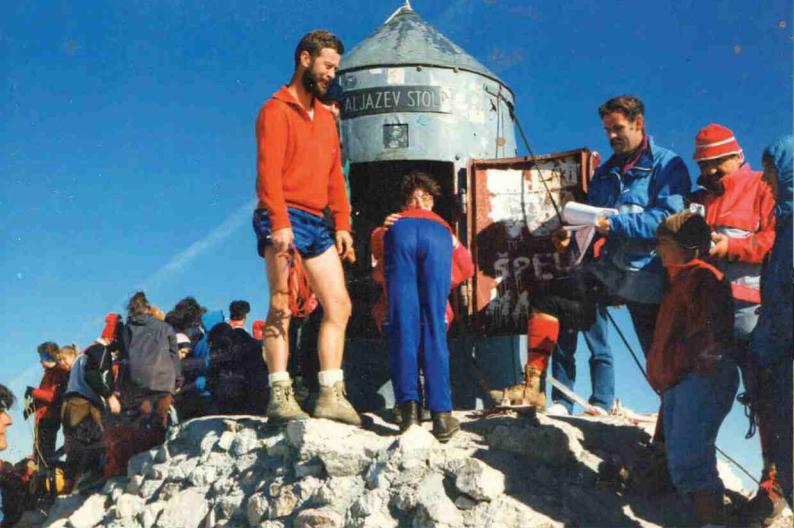
Ko je Matic vodo Zalo zamenjal za Odo na koči Planika, ker mu je bil en proizvajalec ljubši - cena seveda ni igrala nobene vloge. A to ni bilo najbolj res, saj je zadnje evre zapravil za to vodo in je bil izgovor na proizvajalca v tistem trenutku pravilnejši. Na žalost se je pri prvem jezzeru, ravno zaradi te vode tudi skopal. Ko je pogledal iz vode, je bil kot tjulenj, saj so takrat Matica krasili še dolgi lasje. Ko ga je kasneje na Kredarici pri maši g. župnik Urbanija prosil, da prebere berilo, mu je odgovoril, da bi raje pobiral denar. Na Dovjem smo odklepali avto z daljincem preko mobilnega telefona, kar je nemogoče, a dokazali smo, da je mogoče. Solze smeha so tekle v potokih. Čez nekaj let smo to dokazali tudi nejevernemu Feriju.

Pri postavljanju tabora na Soriški planini sem dan pred prihodom slivniških planincev (bili smo prva izmena) izobil zastavo naše KS, na kateri je narisana vodna deklica, ki ponazarja, da so naši kraji povezani z vodo. Ponoči pa so tisti, ki so tabor tudi postavljali, zastavo dodatno okrasili s tistimi Playboyevimi deklicami.

Na Dovjem sta dva mladinska voditelja na vrh smreke ravno pribijala to isto zastavo naše KS, ko se je nad taborom razbesnela nevihta z močnim vetrom. Kakšni so bili takrat občutki v krošnji ogromne smreke, vesta samo onadva.

Takšnih in drugačnih zgodb je še veliko, zato naj jih nekaj ostane še za naslednji zbornik. V vseh teh letih, ki sem jih doživeljal v hribih v družbi kot vodja izleta ali pa tudi sam, mi je bilo resnično lepo. Trdim lahko, da so v hribih povsem drugačni ljudje kot v dolinah, predvsem bolj družabni.

Silvo Užmah

Varnost
prOstovoljstvo
preDanost
zNanje
dožIvljanje
izkuŠnje
načrTovanje
sodeloVanje
odgOvornost

Da bi svoje člane popeljali na čim bolj raznolike pa tudi manj poznane in obiskane cilje tako v Sloveniji kot tudi čez mejo, je kažipot našega [prostovoljnega](#) vodništva že vse od ustanovitve planinskega društva. [Predanost](#) goram in naravi nas povezuje – tiste, ki so orali vodniško ledino v društvu, in aktualno deveterico registriranih planinskih vodnikov, nekaj prekaljenih vodniških mačkov, nekaj mlajših okrepitev, vseh pa zavezanih k prenašanju planinskega [znanja](#) na naslednje generacije, pristnemu [doživljaju](#) opojnega sveta razglednih strmin in deljenju dragocenih [izkušenj](#) z udeleženci naših izletov vseh generacij. Najštevilčneje obiskani so izleti za mlade planinice in tradicionalni pohodi, med katerimi že 21 let kraljujeta pohod po KS Gorica pri Slivnici in spominski pohod za Mateja Užmaha - Soškega na Klemenčo jamo, prav tako je dosti zanimanja za vzpone v sredogorju in v poletni sezoni tudi v visokogorju, vse več spoznavamo zasnežene gore, odlično se je prijelo tudi razgledovanje v tujini. [Načrtovanje](#)ture je tisti prvi draž, preden zares obujemo gojzarje in vas povabimo v gore, pogosto v [sodelovanju](#) s sosednjimi planinskimi društvami, saj dobro poznamo čar stopanja z ramo ob rami in deljenja lepega. [Odgovornost](#) pa nas kliče k stalnemu izpopolnjevanju in usposabljanju, da bo naš in vaš korak v gorah kar se da [varen](#), edinstven in nepozaben!

Manca Čujež,
načelnica vodniškega odseka

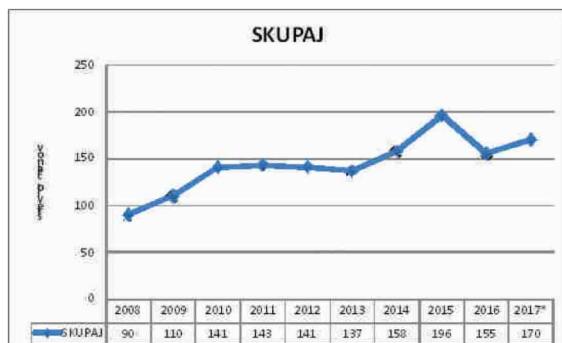
ČLANARINA IN ČLANSTVO

S članarino se v društvu ukvarjam že od leta 2004. Prav tako že od istega leta vodim poimenski seznam članov. Ugotavljam, da na žalost nismo aktivnega člana, ki bi članarino plačeval vseh naših 30 let.

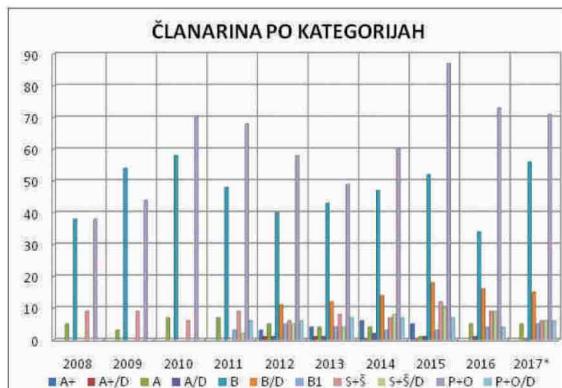
Do začetka mojega dela s članarino se ni vodil seznam članstva, so pa ta leta prevladovali osnovnošolci, kasneje v letih po 2003 so se začele stvari izenačevati.

Največ, 196 članov, je bilo leta 2015, v letošnjem letu pa je včlanjenih 172 članov, do konca leta ni pričakovati sprememb. Spodaj je prikazano gibanje članstva zadnjih 10 let.

Z uvedbo centralnega sistema o članstvu ali tako imenovane Naveze so se zadeve dosti poenostavile, hkrati pa ta isti sistem uporabljamo še za druge zadeve v povezavi s članstvom in članarino na eni strani, na drugi strani pa ima tako PZS vpogled v članstvo, kar omogoča hitrejši obračun članarin.

Graf 1: članstvo od 2008 do 2017 (raf: Katarina Pisar)

ORGANI DRUŠTVA

Upravni odbor:

Predsednik:

Silvo Užmah

Podpredsednik in blagajnik:

Boštjan Rosenstein

Tajnica:

Saša Jagodič

Načelnica mladinskega odseka:

Nuša Verdev

Načelnica vodniškega odseka:

Manca Čujež

Načelnica odseka za varstvo gorske narave:

Marjana Kladnik

Načelnica turnokolesarskega odseka:

Saša Jagodič

Načelnik markacijskega odseka:

Janez Palčnik

Člani:

Matej Planko

Slavko Bobek

Nina Gradič Planko

Nadzorni odbor:

Predsednik:

Mirko Žagar

Člana:

Vojko Verdev

Edi Mastrnak

Častno razsodišče:

Matic Iskra

Albin Kaša

Drago Keše

PREDSEDNIKI SKOZI LETA

Vinko Tomše (1987-1997; 1999-2002)
Ferdo Ježovnik (1997-1999)
Matej Planko (2002-2012)
Silvo Užmah (2012-)

VODNIKI PD SLIVNICA PRI CELJU

VODNIK	KATEGORIJA
Mirko Žagar	A, B
Silvo Užmah	A, B, D
Boštjan Rosenstein	A, B
Matej Planko	A, B, D
Nina Gradič Planko	A, B
Matic Iskra	A, B
Manca Čujež	A, B
Nina Maček	A
Nuša Verdev	A
Saša Jagodič	TK
Metod Gradič	vaditelj orientacije

MLADINSKI VODITELJI:

Patricia Palčnik
Kristina Kaučič
Gašper Košak Pevec
Tilen Cmok
Neža Mastnak
Janez Palčnik
Jakob Škornik
Gaj Čede
Nac Mastnak
Luka Košak Pevec
Gašper Škornik
Domen Rosenstein

VARUHINJA GORSKE NARAVE

Marjana Kladnik

MARKACISTA

Edi Mastnak
Janez Palčnik

MENTORICE PLANINSKEGA KROŽKA

1989-1994: *Branka Jelen*
1995-1996: *Martina Vodeb*
1997-2002: *Danica Romih*
2003-2005: *Renata Kolar Kranjc*
2005-2007: *Polona Jamnikar*
2007-2010: *Nina Gradič Planko*
2010-2013: *Nuša Verdev s pomočjo učiteljic Nataše Čede in Renate Mastnak*
2013-2015: *Marjana Kladnik* (*OŠ Slivnica pri Celju*),
Nina Gradič Planko (*OŠ Planina pri Sevnici*)
2015/2016: *Nataša Čede* (*OŠ Slivnica pri Celju*),
Nina Gradič Planko (*OŠ Planina pri Sevnici*)
2016/2017: *Nataša Čede* (*OŠ Slivnica pri Celju*),
Nina Gradič Planko (*OŠ Planina pri Sevnici*)

Do šolskega leta 2016/2017 je v Vrtcu Šentjur – enota Slivnica delovala tudi skupina cici planincev, ki je planinske radosti odkrivala skupaj z vzgojiteljicami in vodnico Nušo Verdev.

KAZALO

5	PLANINSTVO KOT NAČIN ŽIVLJENJA <i>Bojan Rotovnik, predsednik PZS</i>
7	SAMOTNI KORAK SAMOISKANJA V MOGOČNI TIŠINI <i>mag. Marko Diaci, župan Občine Šentjur</i>
9	POVSOD JE LEPO, V GORICI JE NAJLEPŠE <i>Janez Palčnik, predsednik KS Gorica pri Slivnici</i>
11	NA KLOPČI S PREDSEDNIKOM PD SLIVNICA PRI CELJU SILVOM UŽMAHOM <i>Silvo Užmah, predsednik PD Slivnica pri Celju</i>
13	VSAKA POT SE ZAČNE S PRVIM KORAKOM <i>Vinko Tomše, prvi predsednik PD Slivnica pri Celju</i>
14	NAŠIH 30 LET <i>Ferdo Ježovnik</i>
17	S KLOPCE NA KLOPCO <i>Matej Planko</i>
21	NA MLADIH PLANINSTVO STOJI <i>Nuša Verdev, načelnica mladinskega odseka PD Slivnica pri Celju</i>
25	PLANINSKA POT, VODI ME, KAMOR HOČE SRCE <i>Edi Mastnak in Janez Palčnik, markacista PD Slivnica pri Celju</i>
27	NARAVA JE NAŠE NAJVEČJE BOGASTVO <i>Marjana Kladnik, varuhinja gorske narave</i>
29	S KLOPCE NA KLOPCO ... PO DVEH KOLESIH <i>Saša Jagodič, načelnica TKO PD Slivnica pri Celju</i>
31	TRILOGIJA O MIGU <i>Nina Gradič Planko</i>
37	DASE NAĐEMO NA POLA PUTA... <i>Metod Gradič</i>
41	POGLEDS KLOPC ... PREKO SLOVENSKIH MEJA <i>Matej Planko</i>
47	PLANINSKI VEČERI <i>Patricia Palčnik</i>
49	S KLOPCE NA KLOPCO ... PO KS GORICA PRI SLIVNICI <i>Boštjan Rosenstein</i>
53	PRIŠLI SO TIHO IN VSTOPILI V LEGENDO ... <i>Boštjan Rosenstein</i> KRESNA NOĆ <i>Nina Gradič Planko</i>
55	V SLOGI JE MOĆ <i>Silvo Užmah</i>
57	S KLOPCE NA KLOPCO ... VSE DO VRHA TRIGLAVA <i>Manca Čujež</i>
69	MOJE DOGODIVŠČINE V PLANINSKEM DRUŠTVU <i>Silvo Užmah</i>
71	VODNIŠTVO <i>Manca Čujež, načelnica vodniškega odseka</i>
72	ČLANARINA IN ČLANSTVO ORGANI DRUŠTVA

Pri delu nam pomagajo:

OBČINA ŠENTJUR

KRAJEVNA SKUPNOST

GORICA PRI SLIVNICI

ISBN 978-961-285-997-8

A standard linear barcode is positioned in the center of a white rectangular area. Below the barcode, the numbers "9789612859978" are printed vertically.

S KLOPCE **NA KLOPCO**